

internetten
Derlenmiş
Çocuk
MASALLARI

©Rasittuncakitapları

İnternette Derlenmiş Çocuk Masalları Kitabı

Kar©glan

Başagaçlı Raşit Tunca

Schrems, 10 Mart 2019 Pazar

Original Kar © glan

©Rasittuncakitapları

Bu dijital PDF şeklindeki masal kitabını indirenler bu kurallarımızı kabul etmiş sayılırlar :

Kurallarımız :

Bu masallar internet ortamındaki çeşitli sayfalardan alıntı yapılaraktan çeşitli yazarlara ait dünya klasiklerine girmiş ve 40 Yaş üzerindeki herkesin yaklaşık olarak ezbere bildikleri masallardır ve nasıl bu masalları ezbere bilip çocuklarımıza veya Yeğenlerimize kardeşlerimize küçüklerimize anlatırken herhangi bir yasal sorumluluğu sahip değilsek, ve serbest olarak, Her aile, çocuklarına bunu anlatıp, onlar da öğrenip kendi çocuklarına anlatabildikleri gibi, biz de bu masalları,İnternette de paylaşma sunuyoruz ki, tam olarak ezbere bilmeyenlere, bu PDF halinde derlenmiş yaklaşık, 10 veya 10 üzerindeki Masalı, cep telefonuna indirip, ve ondan, Akşamları yatmadan önce, çocuklarına bir masal okuyabilme kolaylığı getirmek için derledik, ve pdf haline dönüştürdük, ve İnternette de paylaşma sunuyoruz, ve bu kitap yazılı olarak basılamaz, basılıp dağıtılamaz, ve para ile satılamaz, veyahut paraya eş değer, başka bir karşılık üzeri dağıtılıp satılamaz, kar sağlayıcı amaç üzere kullanılamaz. Eğer bu kurallara uyulmadığında,böyle Kurallarımıza aykırı hareket edenler olursa, bu masalların ve kitapların yayım Hakkı elinde olan yazarlar, ve yayınevlerine karşı yasalar karşısında sorumlu olurlar.

**Baş ağaçlı Raşit Tunca
Schrems, 10 Mart 2019**

Kırmızı Başlıklı Kız Hikayesi

Bir zamanlar küçük bir kız varmış. Annesi ona çok güzel bir kırmızı başlık yapmış.

Böylece küçük kızın adı ,Kırmızı Başlıklı Kız olmuş.

Bir gün annesi,'Büyük annen hasta, yaptığım bu keki ona götürür müsün?' demiş.

Kırmızı Başlıklı Kız keki almış ve yola koyulmuş.

Annesi arkasından" Sakın ormanda yabancılarla konuşma" diye seslenmiş

Kırmızı Başlıklı Kız, "Tamam anne ,yabancılarla konuşmam! Biliyorum!' demiş.

Kırmızı Başlıklı Kız, şarkı söyleyerek ,çiçek toplayarak yoluna devam etmiş.

Fakat arkasında kocaman bir kurt onu izliyormuş.. Az sonra kurt, Kırmızı Başlıklı Kızın yoluna çıkmış ve ona "Güzel kız nereye gidiyorsun ?" diye sormuş.

"Büyükanne me gidiyorum .Hasta yatıyor." diye cevap vermiş, Kırmızı Başlıklı Kız.

Sonra annesinin sözlerini hatırlamış. "Yabancılarla konuşmamam lâzım" demiş ,yoluna devam etmiş.

Kurt"Güle ,güle !" demiş,Kırmızı Başlıklı Kıza.Ve arkasından koşa ,koşa Büyükanne nin evine gelmiş.Büyükanne yatakta hasta yatıyormuş.

Kurt öyle açmış ki, Büyükanne'yi çiğnemededen bir lokmada yutuvermiş.

'Hımmm, ne güzelmiş!' demiş. Sonra Büyükanne'nin geceliğini giymiş, onun başlığını ve gözlüğünü takmış,yatağa yatmış

Kırmızı Başlıklı Kız Büyükannesinin evine gelmiş.”Merhaba Büyükanne!
Ben geldim, Kırmızı Başlıklı Kız!”“İçeri gir ,içeri gir.Bugün çok güzel
görünüyorsun” demiş

Kurt.

“Nasılsın Büyükanne?,Sana güzel pastalar getirdim” demiş Kırmızı
Başlıklı Kız.

“Çok teşekkürler ,bugün çok daha iyiyim.Bu pastalarda ne kadar güzel
böyle!” demiş kurt.

Kırmızı Başlıklı Kız, Büyükannesini biraz tuhaf bulmuş.

“Büyükanne, neden kulakların çok büyük?”“Seni daha iyi duyabilmek
için.”

“Büyükanne, neden gözlerin çok büyük?”“Seni daha iyi görebilmek için.’

“Büyükanne ,kolların neden çok büyük?”“Seni daha iyi kucaklayabilmek
için!”

“Ama Büyükanne neden dişlerin çok sivri?”“Seni daha iyi yiyebilmek
için.”

demiş kurt ve kızın üstüne atlamış..

Kırmızı Başlıklı Kız korkuyla kaçmış.“İmdat! İmdat! Yardım edin” diye
bağırılmış.

Ormanda dolaşan bir oduncu , Kırmızı Başlıklı Kızın sesini
duymuş,hemen yardımına

koşmuş .Baltasıyla kurdu öldürmüştü. Büyükanneyi kurdun karnından
çıkarmış.

Kırmızı Başlıklı Kız hemen Büyükannesine sarılıp,”nasılsın
Büyükanneciğim”demiş.

Büyükanne çok halsiz olmasına rağmen, "İyiyim" diye cevap vermiş.
Kırmızı Başlıklı Kız,

oduncuya çok teşekkür etmiş, getirdiği pastalardan, oduncuya ve
Büyükannesine ikram etmiş.

Bezelye Prenses Hikayesi

Bir zamanlar bir prens varmış. Bu prens evlenmek istiyormuş, ama evleneceği kişi gerçek bir prenses olmalıymış. Böyle birini bulmak için bütün dünyayı dolaşmış, ama çok büyük bir hayal kırıklığına uğramış. Çünkü, karşısına çıkan prenseslerin hakiki olup olmadığını bir türlü anlayamıyormuş. Hep eksik bir şeyler bir şeyler oluyormuş. Sonunda üzüntü ve umutsuzluk içinde yurduna dönmüş.

Bir gece korkunç bir fırtına çıkmış; şimşekler çakıyor, gök gürlüyor, bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyor, kıyametler kopuyormuş. Derken sarayın kapısı çalınmış, yaşlı kral gidip kapıyı açmış. Fakat, o da ne kapıda, yağmurdan ve fırtınadan perişan olmuş bir zavallı bir kız duruyormuş. Üstelik her tarafından sular akan, tepeden tırnağa sıırılsıklam olmuş bu kızgerçek bir prenses olduğunu söylüyormuş. “Eh, anlarız bakalım!” diye düşünmüş yaşlı kraliçe, ama kimseye bir şey söylememiş. Yatak odasına gitmiş, yere bir bezelye tanesi koymuş. Bu bezelye tanesinin üzerine yirmi tane döşek, döşeklerin üzerine de yirmi tane kaz tüyü yatak koymuş.

Gece olunca prenses bu yatakta yatmış.

Sabah olunca kıza, gece nasıl uyduğunu sormuşlar.

“Ah, korkunç bir şeydi!” demiş prenses. “Bütün gece gözümü bile kırpmadım! Allah bilir ne vardı yatak ta! Sert bir şeyin üstünde yatmışım gibi, her yerim çürüdü, mosmor kesildi! Gerçekten berbattı!”

Böylece anlaşılmiş ki, yirmi döşek ve yirmi kaz tüyü yatağın altındaki bezelye tanesini hissedecek kadar nazlı, narin olduğuna göre, bu prenses hakiki bir prensestir!

Prens onunla evlenmiş. O bezelye tanesini de müzeye koymuşlar. Eğer kimse almadıysa, bugün bile gidip görebilirsiniz onu.

Güneş İle Rüzgarın Hikayesi

Bir gün rüzgar Güneş'le konuşuyormuş. Vuvv...Ben senden daha güçlüyüm demiş.

-Öyle mi? Demiş Güneş.

-Elbette demiş rüzgar. Bunu sana göstereceğim. Bak şu aşağıdaki yaşlı adamı görüyor musun?

Güneş eğilip bakmış.

-Görüyorum diye cevap vermiş.

Rüzgar gururla:

-Gör bak!Onun ceketini çıkaracağım diye konuşmuş.

Güneş:

-Peki o zaman demiş. Haydi dene bakalım. Sonra bulutların arkasına çekilmiş. Merakla rüzgarı izlemeye başlamış.

Rüzgar bütün şiddetiyle esmiş. O estikçe yaşlı adam üşümüş. Üşüdükçe paltosuna sarılmış. Rüzgar buna öfkelenmiş. Daha da şiddetli esmiş. Bu kez adam da paltosunu daha sıkı tutmuş. O ne kadar şiddetli estiyse adam da paltosuna o kadar çok sarılmış. Çünkü çok üşüyormuş. Rüzgar sonunda pes etmiş. Bu kez sıra Güneş'e gelmiş. Güneş bulutların arkasından çıkmış. Yaşlı adama sıcacık gülümsemiş. Yeryüzünü iyice ısıtmış. Adam pek sevinmiş. Yeryüzü ısındıkça adam da ısınmış. O da gülümsemeye başlamış.

-Artık paltoya ihtiyacım kalmadı diye düşünmüş. Ve paltosunu çıkarmış. Güneş rüzgara dönerek:

-Gördün mü demiş. Nazik olanlar zorbalardan her zaman daha güçlüdür.

Peri Kızı Hikayesi

Bir varmış bir yokmuş evvel zaman içinde kalbur saman içinde bir kasabada peri kızı yaşarmış.Yanakları al al, altın kalpli bir kızmış.Hiç bir kimseye bir kötülüğü dokunmazmış.

Sarı saçlarıyla mavi gözleriyle herkesi büyülemiş.Kasabada yaşlılarla tek tek ilgilenirmiş.

Onların ne ihtiyacı varsa hepsini yaparmış.Çevredeki tüm çocukları etrafına toplayıp masal okurmuş.Anlayacağınız çok iyi bir kızmış.Günlerden bir gün kasabaya bir aile taşınmış.

Bir tane küçük ama şirin bir kızları varmış.Kucuk kız dışarı çıktığında etrafına bir sürü

çocuk toplanmış. Hepsi teker teker <<Hoşgeldin<< demişler küçük kıza.Peri kızı bu kalaba-

lığı görünce yanlarına gitmiş.”Niçin hepiniz buraya toplandınız ? ” diye sormuş.Çocuklar kızı

işaret etmişler.Peri kızı’ ‘Haydi bakalım masal zamanı” deyince herkes peri kızının yamacına toplanmış.Peri kızı yine ”İşte bu ağacın gölgesinde demiş.”Herkes ağacın gölgesine gitmiş. Ama sadece yeni gelen kız kalmış.Peri kızı da oraya doğru giderken kız ”Peri kıziii!”diye bağarmış.Peri kız ”Efendim küçük kız” demiş.Kız peri kıza doğru yaklaşmış.”Peri kız peri kız neden bize masal okuyorsun?” diye sormuş. Peri kız da ”Size masal okumak içimden geliyor” demiş.Kız hemen ağacın gölgesine gitmiş.Çocuklara masal okurken bir nine yanlarına gelmiş.”Kaç gündür susuzum bir damla su ile biraz ekmek verir misiniz?” diye sormuş.Kız hemen bir koşuda herşeyi hazır etmiş,nineye vermiş.Nine ”Teşekkür ederim kızım” demiş, yola koyulmuş.Meğer nine bir delikanlı imiş.

Neyse günlerden bir gün kasabaya bir genç delikanlı gelmiş.O da bütün kasabalılar gibi kızın büyüüne kapılmış.Kız da delikanlıya gülümsüyormuş.Delikanlı ile kız bu arada tanışmışlar.Peri kızın yardım ettiği nine işte bu delikanlıymış.Peri kızı ile bu delikanlı evlenmişler, 40 gün 40 gece dugun yapmışlar.

Obur Kaplumbağa Hikayesi

Bir varmış, bir yokmuş,

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde,

Allah'ın yarattıkları buğday tanesinden çıkmış.

Kimi kavak gibi uzun, kimi kabak gibi tombulmuş, Kimi yürürken tıs tıs eder, kimi kuş gibi uçarmış.

Yeşil mi yeşil, güzel mi güzel bir orman içinde iki arkadaş kaplumbağa yaşarmış. Birinin adı Meyşa diğerininki ise Tişni imiş. Meyşa ile Tişni çok iyi arkadaşmış.

Meyşa hareketli, yardımsever, çalışkan, dost canlısı bir kaplumbağaymış. Tişni ise tembel, dünyayı umursamayan, herkesten uzak durmayı seven bir kaplumbağaymış. Tek arkadaşı Meyşa imiş. Meyşa ve Tişni her akşam aynı ağacın altında buluşurlarmış.

Meyşa her gün sabah uzun uzun yürür, yolda gördüğü hayvanlarla tanışır, arkadaş olurmuş. Tişni'ninse her gün yaptığı tek şey bol bol yemek yemek ve uyumakmış.

Meyşa, Tişni'ge devamlı olarak;

- Haydi, Tişni sen de biraz gez, hareket et, çok şişmanladın, dermiş. Tişni ise;
- Biz kaplumbağalar zaten yavaş hayvanlarız; bizim hareketimizden ne olacak, diyerek yatarmış. Sürekli yemek yediğinden çok obur bir kaplumbağa olup çıkmış. Bulduğu her otu yiyormuş. Meyşa ona;
- Her otu yeme zehirlenirsin, dermiş ama o bildiğinden hiç şaşmaz, kimsenin sözüne kulak asmazmış.

Bir gün Meyşa, Tişni'yi ormanda gezmeye ikna etmiş. Birkaç adım gidince Tişni “Yorulдум!” diye şikâyet etmiş.

Dinlenmek için bir yerde durmuşlar. Sürekli boğazını düşünen Tişni, yiyecek bulmak için etrafa bakmaya başlamış. Daha önce görmediği kırmızı meyveli bir sarmaşık görmüş. Yemek için meyvelere doğru ilerlemiş. Meyşa;

_ Hayır, Tişni onları yememeliyiz. Ne olduğunu bilmiyoruz, zararlı olabilirler, demiş.

_ Baksana kırmızı kırmızı meyveler. Ne kadar da güzel Görünüyor, gel sen de ye, demiş Tişni,

Meyşa yememesi için çok yalvardıysa da Tişni'yi vazgeçirememiş. Tişni hem yiyor hem de Meyşa'yı;

— Gel gel, sen de ye çok lezzetli, diye çağırıyormuş.

Tişni tıka basa yedikten sonra uyumaya gitmiş. Daha yeni uykuya dalmış ki dayanılmaz bir karın ağrısıyla uyanmış.

Meyşa, arkadaşının yanına koşmuş; ama elinden gelen hiçbir şey yokmuş. Tişni karın ağrısıyla kıvranıyormuş. Meyşa ne yapacağını şaşırılmış. Aklına arkadaşı geyiği çağırarak gelmiş. Geyik hastalıklardan anlarmış. Koşa koşa geyiğin yanına gitmiş. Tişni'nin başına gelenleri ona anlatmış. Geyik şifalı otlardan bir ilaç hazırlamış. Tişni'ye bunu içirmiş.

Tişni o günden sonra bir daha asla bilmediği yiyecekleri yememiş. Meyşa ile birlikte her gün ormanda uzun yürüyüşler yapmış. Meyşa artık onun çok yemesine de engel oluyormuş. Tişni şişmanlıktan kurtulmuş, sağlıklı bir kaplumbağa olmuş. İki arkadaş ormanda uzun yıllar yaşamışlar.

Çirkin Kız Hikayesi

Bir varmış, bir yokmuş,

Allah'ın kulu mısır tanesinden çokmuş.

Yeşil olmalı, al olmalı, masallar masal olmalı.

Her masalda bir ibret var, Gerçeğe misal olmalı.

Masaldır bunun adı, dinlemekle çıkar tadı.

Ben diyeyim uzakta, siz deyin yakında, Gülşen ve Nurşen adında iki kız kardeş yaşarmış. Bu kişi kardeşmiş ama Patlıcan ile soğan kadar bile birbirlerine benzemezlermiş. Gülşen çok güzel, Nurşen de çok çirkinmiş.

İkisini yan yana görenler kardeş olduğuna inanmazlar, Gülşen'e bakıp; "Ne kadar güzel bir kız!" der ve övgüler yağdırırken, Nurşen'e bakıp; "Bu da kardeşimi? Hiç ablasına benzemiyor, pek çirkin." Derlermiş.

Nurşen bu duruma çok üzülüyormuş. Güzel olmayı elbet o da çok istermiş, fakat elinden bir şey gelmezmiş. Gülşen, güzel olduğu için çok kibirlenirmiş. Kardeşine kızdığı zamanlarda çirkinliği ile alay edermiş hep.

Yine böyle bir gün zavallı kardeşiyle alay etmiş. Nurşen ağlayarak evden çıkmış, Ormana doğru koşmaya başlamış. Ormanda da uzun süre koşmuş. Yorgunluktan bitkin bir hale düştükten sonra durup etrafına bakmış. Hiç görmediği bir yermiş burası. Evlerine dönmeyi istemiş ama yolu bulamamış. Ormanda kaybolduğunu anlayınca korkarak geceyi geçireceği bir yer aramaya başlamış. Bir de bakmış ki karşısında süslü, çok güzel bir kulübe duruyor. Sevinçle kapısını çalmış. Kapıyı dünyalar güzeli bir kız açmış. Nurşen hayranlıkla ona bakarak;

—Affedersiniz, ormanda yolumu kaybettim, geceyi burada geçirebilirliyorum? Diye sormuş.

—Hayır, diyerek kapıyı yüzüne kapatmış güzel kız.

Nurşen çaresizlikle ne yapacağını düşünürken kapı tekrar açılmış.

Güzel kız;

—Eğer elinden iş gelirse, temizlik ve yemek yaparsan kalabilirsin, demiş.

Nurşen çaresiz;

—Yaparım, demiş. İçeri girmiş.

Kız, Nurşen'in dinlenmesine fırsat vermeden önüne kova ile süpürge koymuş. Nurşen pislikten berbat olan kulübeyi pırıl pırıl temizlemiş. Sonrada bir güzel yemek yapmış. Bütün işleri bitirdiğinde güzel kız, ona yaptığı yemeklerden vermeyerek sadece kuru bir dilim ekmek vermiş.

Güzel kız bütün bir gecede asık bir yüzle “Yalnızlıktan sıkıldım,” Deyip durmuş. Onun bu halini görmek istemeyen Nurşen ertesi sabah erkenden kulübeden ayrılmış. Akşama kadar ormanda dolaşmış. Hava kararmaya başladığında çaresizlikle etrafa bakınırken başka bir kulübe görmüş. Kulübenin üzeri pek çok kuşla doluymuş. Hemen kapıyı çalmış. Çirkin bir kız açmış kapıyı.

Nurşen içinden “Bu da benim gibi çirkin.” Diye düşünürken;

—Af edersiniz, ormanda yolumu kaybettim, geceyi burada geçirebilirliyim? Diye sormuş.

—Tabi çok memnun olurum demiş kız; Onu içeriye almış.

İçeride bir aslan, bir kaplan, bir ayı ve bir yılan varmış. Dostlarını dediği hayvanlarla Nurşen'i tanıştırmış. Çirkin kız Nurşen'in önüne çeşit çeşit yiyecekler koymuş. İyiliksever kızın adı Zülfiye'ymiş. Nurşen, Zülfiye'ye ormandaki güzel kızdan söz etmiş.

—O benim kız kardeşim, demiş Zülfiye. Biz vezirin kızlarıydık. Kardeşim büyük bir hata yaptı, hatası anlaşılınca da suçunu bana yüklemeye çalıştı. Padişah kızdı ve ikimiz ide cezalandırıldı. Bir süre ormanda yalnız yaşamamıza karar verdi.

Nurşen;

—Geçekten çok üzıldüm bu olanlara demiş.

—Hayır, üzülme diye yanıtlamış kız. Ben ormanda çok mutluyum. Benim burada hayvan arkadaşlarım var ve onları çok seviyorum, deyip gülümsemiş sonra.

Nurşen gece rahat bir uyku uyumuş. Sabah uyandığında kulübeye başka hayvanlarda gelmiş. Zulfiye, sevgi ve şefkatle yaralı bir tavşanın ayağını sarıyormuş. Nurşen, Zülfiye'ye baktığında onun çok güzel olduğunu düşünmüş bir an. Oysa ilk gördüğünde onu çirkin bulduğunu hatırlayınca şaşırılmış. Birden kuşlar gibi hafiflemiş. Nurşen; “Güzelliğin sırrını buldum.” Diye koşarak Zülfiye'nin boynuna sarılmış ve ona teşekkür etmiş. Birkaç gün daha kulübede kaldıktan sonra Zülfiye'nin arkadaşı güvercinin yardımıyla evine dönmüş. Nurşen çok mutluymuş.

O günden sonra Nurşen kimsenin ona çirkin demesine aldırmış etmemiş. Onu tanıyanlar o nu daha çok sevmeye başlamışlar. Gülşen de kardeşiyle alay ettiğinde, kardeşini artık neden kendisine kızmadığını hep merak etmiş.

Hansel ve Gretel Hikayesi

Bir varmış, bir yokmuş. Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde bir oduncu yaşarmış ormanın derinliklerinde. Bu oduncunun Hansel ve gratel adında iki çocuğu varmış. Hansel ve gratel'in anneleri onlar daha çok küçükken ölmüş, babalarında çok kötü kalpli bir kadını üvey anne olarak başlarına getirmiş. Üvey anne, hain, kötü kalpli bir kadınmiş. Bu fakir hayatı yaşamaktan nefret ediyor, hansel ve gratel'e elinden geldiğince kötü davranıyormuş.

Hansel ve Gretel bir gece uyumaya hazırlanırken, üvey annelerinin babalarına, "Çok az yiyeceğimiz kaldı. Eğer bu çocuklardan kurtulmazsak, hepimiz açlıktan öleceğiz," dediğini duymuşlar. Babaları birkaç cümle söyleyip karşı gelmeye çalıştıysa da, kadını razı edemiyormuş bir türlü. "Yarın onları ormana bırakacağız" sözlerini duyun Gretel ağlamaya başlamış. "Endişe etme Evin yolunu buluruz." diyerek kardeşini taselli etmiş Hansel. O gece geç saatlerde gizlice dışarı çıkmış ve cebine bir sürü çakıl doldurmuş Hansel.

Sabah olunca, ailece ormana doğru yürümeye başlamışlar. Hansel bu taşları yolu bulmak için kullanacakmış, sahiden de akşam olmadan iki kardeş eve dönmüşler, üvey anne sinirden deliye dönmüş ama babaları sevinçten ne yapacağını şaşırılmış

Birkaç gün sonra üvey anne yine aklına takmış çocukları bu sefer onların taştöplamalarına izin vermemiş, onları yine yola çıkarmış, Hansel cebinde kalan ekmek kırıntılarını yollara dökerek gidiyormuş ancak hesap etmediği bir şey varmış, o da ekmek kırıntılarını kuşların, böceklerin yiyeceğini düşünememiş. Geriye dönmek için ekmek kırıntılarını aramışlar ama ormanın içinde kaybolup gitmişler. Bir ara uzakta bir ev görmüşler, sevinçten ne yapacaklarını şaşırılmışlar. Gittikçe yaklaşmışlar ve evin önüne geldiklerinde çok ama çok şaşırılmışlar. Bu evin duvarları ekmekten, çatısı pastadan ve pencereleri şekerdenmiş. Çocuklar tüm sıkıntılarını unutmuşlar ve eve doğru koşmuşlar. Tam Hansel çatıdan, Gretel de pencereden bir parça yiyecekken içeriden bir ses duyulmuş: "Erimi kim kemiriyor bakiiym?" Bir bakmışlar kapıda dünya tathısı yaşlı bir teyze. "Zavallılıklarım benim," demiş kadın, "ve onları içeri almış hayatlarında hiç yemedikleri yiyecekleri yemişler ve o gece orada derin bir uykuya dalmışlar.

Sabah kalktıklarında bu yaşlı teyzenin aslında bir cadı olduğunu

anlamışlar.Hansel ve gretel'e çok kötü davranmaya başlamış. Greteli mutfağa götürmüş, yemek yapmasını istemiş. Çünkü Hansel çok zayıfmış ve onu bu şekilde yemek istemiyormuş. Gretel bol bol yemek yapmış, başka yapacak bir şeyi de yokmuş çünkü. Fakat Hansel'in aklı hala başındaymış. Cadının gözlerinin çok iyi görmediğini anlamış ve onu kandırmak için bir plan yapmış.

Neyse ki Hansel'in aklı hâlâ başındaymış. Gözleri pek iyi görmeyen cadıyı kandırmaya karar vermiş. Cadı şişmanlayıp şişmanlamadığını anlamak için her sabah Hansel'in parmağını yokluyormuş. Hansel de parmağı yerine bir tavuk kemiği uzatıyormuş ona. "Yok, olmaz. Yeterince şişman değil!" diye bağıriyormuş cadı. Sonra da mutafa gidip Gretel'e daha fazla yemek yapmasını söylüyormuş.

Bu böyle bir ay boyu sürmüş. Bir gün artık cadının sabrı taşmış. "Şişman, zayıf fark etmez. Bugün Hansel böreği yapacağım!" diye haykırmış Gretel'e. "Fırına bak bakalım hamur kıvama gelmiş mi!" Korku içinde yaşamasına rağmen Gretel'in de Hansel gibi hâlâ aklı yerindeymiş.

Cadının onu fırına iteceğini anlamış.

"Başımı fırına sokamıyorum! Hamuru göremiyorum!" diye sızlanmış. Cadı elinin tersiyle Gretel'i hızla kenara itmiş ve başını fırına sokmuş. Gretel bütün gücünü toplayıp yaşlı cadıyı fırının içine itmiş, sonra da arkasından kapağı kapatmış. Cadı fırına düştükten sonar bizimkiler koşarak oradan uzaklaşmışlar. O kadar hızlı koşuyorlar mıski, kendileri de şaşırılmışlar buna. Bir ara bacasından duman tüten bir ev görmüşler ve eve doğru koşmaya başlamışlar. Gördüklerine kendileri de inanamamışlar. Bu ev kendi evleriymiş. O kadar sevinmişler ki... Biraz sonra babaları kapıyı açmış, onları kucaklamış. Sevinçten ağlamış.

Hansel ve Gretel ceplerinden çıkardıkları altınlarla babalarını çok şaşırtmışlar. Cadının evinden kaçarken ceplerine doldurdukları altınlarla bir ömür boyu rahat yaşamışlar.

Kurt ve 7 Küçük Oğlak Çocuk Masalı

Evvel zaman içinde yaşlı bir keçinin yedi yavrusu varmış. Bir anne çocuklarını nasıl severse o da yavrularını öyle severmiş. Günün birinde keçi, yavrularına yiyecek bulup getirmek için ormana giderken onları çevresinde toplamış:

- Sevgili çocuklarım demiş; ben ormana gidiyorum. Kendinizi kurttan sakının. Eğer kurt evimize girerse hepinizi ktır ktır yer. Bu alçak çok kez türlü kılıklara girer, ama kaba sesinden, kapkara ayaklarından onu hemen tanıyabilirsiniz!

Küçük oğlaklar:

- Sevgili annemiz, demişler, gözün arkada kalmasın... Güle güle git, güle güle gel... Biz kendimizi koruruz.

Keçi melemiş, iç rahatlığıyla yola çıkmış.

Aradan çok zaman geçmemiş. Evin kapısını biri çalmış:

- Sevgili çocuklar diye seslenmiş, kapıyı açın bakayım. Anneniz geldi, hepinize bir şeyler getirdi.

Fakat oğlaklar kurdun kalın sesini tanımışlar; içerden seslenmişler:

- Sen annemiz değilsin... Onun sesi hem ince, hem de tatlıdır. Senin sesin kalın. Sen kurtsun!

Bunun üzerine kurt bir dükkâna gitmiş, iri bir tebeşir parçası satın almış, bunu yemiş, sesini inceltmiş. Sonra geri dönerek yine kapıyı çalmış:

- Sevgili çocuklar, kapıyı açın bakayım, demiş; anneniz geldi, hepinize ormandan bir şeyler getirdi.

Kurt kapkara ayaklarını pencereye dayamışmış. Oğlaklar bunu görünce yine bağırılmışlar:

- Sana kapıyı açmayız. Annemizin ayakları seninkiler gibi kara değil. Sen kurtsun!

Kurt yine geri dönmüş, bir fırıncıya gitmiş:

- Ayağımı bir taşa çarptım demiş; üzerine biraz hamur sürer misin ?

Fırıncı kurdun ayaklarına hamuru sürmüştü. Kurt bu kez değirmenciye

koşmuş:

- Ayaklarıma bir parça un serp demiş.
Değirmenci kendi kendine:

- Kurt yine birini aldatmak istiyor demiş, un vermek istememiş. Fakat kurt:
- Dediğimi yapmazsan seni yerim! diye bağıınca değirmenci korkmuş, hemen bir avuç un alarak kurdun ayaklarına serpmiş. İnsanlar böyledir zaten!

Bunun üzerine alçak hayvan üçüncü kez eve gitmiş, kapıyı çalmış:

- Sevgili çocuklar, kapıyı açın bakayım demiş; anneniz geldi, hepinize ormandan bir şeyler getirdi.

Oğlaklar bağırmışlar:

- Önce ayaklarını göster de anneciğimiz olup olmadığını anlayalım! demişler.

Kurt ayaklarını pencereye dayamış. Oğlaklar bunların beyaz olduğunu görünce kurdun sözlerine inanmışlar... Kapıyı açmışlar. Bir de ne görsünler?.. Bu giren kurt değil mi? Oğlaklar ne yapacaklarını şaşırılmışlar, saklanacak yer aramışlar. Biri masanın altına kaçmış. İkincisi yatağa sokulmuş. Üçüncüsü sobanın içine girmiş. Dördüncüsü mutfığa saklanmış. Beşincisi dolaba girmiş. Altıncısı çamaşır sepetinin altına sokulmuş. Yedincisi de duvar saatinin içine girmiş. Fakat kurt vakit yitirmeden birer birer hepsini yakalayıp tutmaya başlamış. Yalnızca saatin içindeki yedinciye bulamamış. Karnı da oldukça doyduğu için onu aramaktan vazgeçmiş, çıkıp gitmiş.

Evin önünde geniş bir çimenlik varmış. Orada bir ağacın altına sırt üstü yatmış, uyumaya başlamış.

Aradan çok zaman geçmeden keçi anne eve dönmüş. Aman Tanrım! Bir de ne görsün? Evin kapısı ardına kadar açık. Masa, sandalyeler devrilmiş. Çamaşır sepeti paramparça olmuş, yatıyor. Yastıklarla yorganlar yerlere atılmış... Keçi anne yavrularını aramış; hiçbir yerde bulamamış. Birer birer adlarını çağırmaya başlamış. Hiçbirinden karşılık alamamış. Sonunda sıra sonuncunun adına gelmiş. O zaman ince bir ses duyulmuş:

- Duvar saatinin içindeyim, anneciğim!

Keçi, yavrusunu oradan çıkarmış. Küçük oğlak kurdun gelişini, öbür kardeşlerinin hepsini yediğini anlatmış. Keçi annenin, zavallı yavruları için ne kadar gözyaşı döktüğünü kestirebilirsiniz. Sonunda bu acıyla dışarı çıkmış. Küçücük oğlak da birlikteymiş.

Çayırılığa vardıkları zaman kurdu bir ağacın altında yatar bulmuşlar. Öyle horluyormuş ki, ağacın dalları titriyormuş. Keçi anne kurdu uzun uzun seyretmiş. Karnında bir şeylerin kıpırdadığını, oradan oraya gidip geldiğini görmüş. İçinden:

- Aman Tanrım, demiş, yoksa kurdun akşam yemeği yaptığı yavrularım hâlâ sağ mı?

Bunun üzerine küçük oğlak eve kadar koşa koşa giderek makası, iğne-ipliği getirmiş. Keçi anne canavarın karnını yarmış. Daha küçük bir yarık açılır açılmaz oğlaklardan biri kafasını dışarı çıkarmış. Bir parça daha yarınca altısı da arka arkaya fırlayıp çıkmışlar. Hepsi dipdiri sapsağlamışlar. Meğer kurt aç gözlülüğü yüzünden bunları çığnemedен yutmuşmuş. O andaki sevinci bir düşünün! Hepsi sevgili annelerinin boynuna sarılmışlar. Hoplayıp, sıçramaya başlamışlar. Keçi anne demiş ki:

- Haydi bakalım, şimdi gidip, taş toplayıp getirin... Uyanmadan şu dinsiz imansızın karnına dolduralım.

Yedi oğlak çabucak taşları bulup getirmişler; kurdun karnını tıklım tıklım doldurmuşlar. Sonra keçi anne çabucak derisini dikmiş. Bu arada kurt bir şey sezmemiş, yerinden bile kıpırdamamış.

Kurt uykusunu alınca ayağa kalkmış. Karnı taşla dolu olduğu için pek susamışmış. Bir pınarın başına gidip su içmek istemiş. Yürürken oraya buraya kımıldadıkça karnındaki taşlar çarpışmaya, takırdamaya başlamış. Bunun üzerine kurt:

Şu acayip işe bak!

Karnım bir şeyle dolmuş;
Yuttuğum altı oğlak

Sanki birer taş olmuş!
demiş. Pınar başına varınca suya doğru eğilip içmek istemiş. Gel gelelim, karnındaki taşlar yüzünden suya yuvarlanmış. Bağıra bağıra boğulup gitmiş.

Yedi oğlak bunu görünce koşa koşa gelmişler:
- Kurt öldü! Kurt öldü! diye bağışmışlar. Anneleriyle birlikte pınarın çevresinde hoplayıp dönmüşler.

Güzel Ve Çirkin Çocuk Masalı

Bir zamanlar zengin bir tüccar varmış. Üç kızı olan bu tüccarın kızlarının ikisi son derece bencilmiş. Ama üçüncüsü, yani adı Güzel olanı hem iyi hem de sevgi doluymuş.

Bir gün tüccar, gemilerinin şiddetli bir fırtınada battığı haberini almış. Zavallı adam varını yoğunu kaybetmiş, geriye bir tek kasabadaki küçük evi kalmış.

Açgözlü iki kardeş bu durumdan hiç hoşlanmamışlar. Yatakta yatmak ve oflayıp puflamaktan başka bir şey yapmaz olmuşlar. Evin bütün işleri Güzel'e kalmış.

Bir zaman sonra tüccar kayıp gemilerinden birinin limana ulaştığını duymuş. Haberin doğru olup olmadığını öğrenmek için yola çıkmadan önce kızlarına, dönüşte size ne hediye getireyim, diye sormuş. Açgözlü iki kardeşin neşeleri hemen yerine gelmiş.

“Elbiseler ve mücevherler!” isteriz demişler.

“Peki ya sen Güzel?” diye sormuş tüccar.

“Bir gül. O bana yeter,” demiş Güzel.

Birkaç gün sonra tüccar evine dönmek üzere üzgün üzgün yola koyulmuş.

Yine yoksulmuş, çünkü son gemiden ona kalan paraları da dolandırıcılara kaptırmış. Akşam karanlığı bastırırken bir ormana varmış. Orman hem karanlık, hem de soğukmuş. Şimşekler çakıyor, rüzgâr yerden karları havalandırıyor. Uzaklardan kurtların uluma sesleri geliyor.

Tüccar nereye gittiğini bilmeden atıyla birlikte karların üzerinde bata çıka saatlerce yol almış, derken birden ileride pencerelerinden dışarı parlak ışıklar sızan son derece güzel bir şato görmüş. Ama bu çok garip bir şatoymuş, çünkü şöminelerinde harıl harıl ateş yanmasına, bütün odaları gün gibi aydınlık olmasına rağmen ortada kimsecikler yokmuş. Tüccar seslenmiş, seslenmiş, cevap veren olmamış. Sonunda, beklemenin

bir anlamı olmadığını anlayınca, atını ahıra bağlamış ve salondaki uzun masanın üzerinde hazır bekleyen yemeği yemiş. Sonra bir yatağa yatıp uyumuş.

Sabah uyandığında onun için bırakılmış yeni giysiler bulmuş yanı başında. Aşağıda da güzel bir kahvaltı onu bekliyormuş.

“Bu şato, bana acıyan iyi kalpli bir periye ait herhalde,” demiş tüccar.

“Ona bir teşekkür edebilseydim keşke.”

Tüccar şatodan ayrılırken, bahçedeki gülleri fark etmiş. ‘Hiç yoksa Güzel’e verdiğim sözü yerine getireyim,’ demiş içinden. Güllerden birini koparmış. Ama koparır koparmaz müthiş bir kükremeye inlemiş her yan. Çalıların arkasından korkunç görünümlü bir canavar çıkmış. Öylesine korkunçmuş ki, tüccar neredeyse korkusundan bayılacaktı.

“Seni değer bilmez adam!” diye kükremiş Canavar. “Hayatını kurtardım! Seni besledim, giydirdim! Sen kalkmış güzel güllerimi çalıyorsun. Hemen ölmeyi hak ettin!”

Tüccar Canavar’ın karşısında diz çökmüş. “Gülü kızlarımdan birine götürecektim efendim,” demiş.

“Ben efendi falan değilim, bir Canavar’ım,” diye hırlamış yaratık. Sonra tüccarın tepesine dikilmiş. “O değerli kızlarına gelince... Git, sor bakalım onlara, hayatına karşılık içlerinden biri gelip benimle birlikte yaşar mı? Bu teklifimi kabul eden olmazsa, üç ay içinde öleceksin.”

Tüccar gün ışığıyla aydınlanmış ormanın içinden, üzgün bir şekilde atını sürüp evine dönmüş. Evde iki bencil kız kardeş babalarının başından geçen korkunç maceraları dinlerken kollarını bile kıpırdatmamışlar. Babaları onlara giysi ve mücevher getirmedi diye küplere binmişler. Ama Güzel onlar gibi yapmamış.

“Baba, izin ver ben gideyim,” demiş hiç tereddüt etmeden.

“Tabii sen gideceksin, suç senin,” demiş kardeşleri. “Gül isterim diye tutturmasaydın, Canavar babamızı öldürmeyi düşünmeyecekti.”

Üç ay geçince tüccar şatoya Güzel’le birlikte gitmiş. Her şey orayı ilk gördüğü gibiymiş: etrafta yine kimsecikler yokmuş, sofraya hazır. Yemeklerini yemeyi bitirdiklerinde Canavar ortaya çıkmış. Güzel korkusundan tir tir titremeye başlamış, çünkü Canavar babasının anlattığı kadar korkunçmuş, hatta daha da korkunç!

“Buraya kendi isteğinle mi geldin?” diye sormuş Canavar.

“Evet,” demiş Güzel.

“O zaman baban sabah olunca buradan gidecek ve bir daha buraya hiç gelmeyecek.”

Sabah olup da babası gidince Güzel tek başına kalmış. Önce bir süre ağlamış, ama sonra gördüğü rüyayı hatırlayıp biraz olsun rahatlamış. Rüyasında bir peri, “Üzülme, babanın hayatını kurtarmak için gösterdiğin bu cesaret karşılıksız kalmayacak,” demiş ona.

‘Belki de bu yaşama alışırım,’ diye düşünmüş, neşesi yerine gelmiş azıcık. Bahçede dolaşmış, güllere bakarken içi hüznle dolmuş. Sonra şatonun içini gezmiş. Oda kapılarından birinin üzerinde adının yazılı olduğunu görünce çok şaşırılmış. Kapıyı açıp içeri bakmış. Oda tam istediği gibi döşeliymiş, kitaplarla, müzik aletleriyle doluymuş.

‘Canavar beni burada rahat ettirmeye çalıştığına göre, bana zarar vermez herhalde,’ diye düşünmüş Güzel.

Sonra bir kitap almış eline. Kitabın üzerinde altın yaldızla, “Sevgili Kraliçem. Her isteğin emirdir benim için,” diye yazıyormuş.

“Şu anda babamı görebilseydim keşke!” demiş Güzel yüksek sesle. Bunu der demez odanın öte ucundaki aynada babasının görüntüsü belirmiş. Böylece Güzel’in yalnızlık duygusu ve ev hasreti biraz olsun geçmiş.

O gece yemekte Canavar ortaya çıkmış. “Seni izlememe izin verir misin Güzel?” diye sormuş.

“Buranın sahibi sizsiniz,” demiş Güzel.

“Hayır,” demiş Canavar. “Şatom senin emrindedir. İstersen hemen giderim.” Canavar bir an duraksamış. “Yalnız bir şey soracağım. Beni çok mu çirkin buluyorsun?”

Güzel ne diyeceğini bilmemiş önce. Sonra başını kaldırıp Canavar’a bakmış. “Bunu söylemek istemezdim, ama doğruyu söylemem gerek. Evet, çirkin buluyorum,” demiş.

Güzel, yemeğini bitirince Canavar, “Benimle evlenir misin?” diye sormuş.

“Hayır Canavar, asla,” demiş Güzel.

Canavar derin bir iç geçirirken çıkardığı ses, tüm şatoda yankılanmış.

Her gece saat dokuzda Canavar konuşmak için Güzel’in yanına geliyormuş. Güzel, gün geçtikçe Canavar’a alışmaya başladığını fark etmiş. Hatta geç kaldığında onu merak bile ediyormuş. ‘Keşke,’ diyormuş, ‘bu kadar çirkin olmasaydı! Keşke ikide birde bana evlenme teklif etmeseydi! Çünkü Güzel, Canavar’ın, evlilik teklifini geri çevirdiğinde çıkardığı o sestен çok korkuyormuş.

Canavar bir gün, “Beni sevmeyebilirsin ama, beni bırakıp gitmemeye söz vermelisin,” demiş. Her günü birbirine benzeyerek üç ay böyle geçmiş.

Derken bir gün Güzel aynada babasının hasta olduğunu görmüş. Hemen Canavar’a babasına bakmak için eve gitmek istediğini söylemiş.

“Gidebilirsin, Güzel,” demiş Canavar. “Ama geri dönmezsen kederimden öleceğimi biliyorsun, değil mi? Korkarım ki, babanın yanında kalmak isteyeceksin ve dönmeyeceksin. Ama eğer fikrini değiştirir de dönmek istersen, yüzüğünü yatağının yanındaki sehpa koyman yeterli. Sabah olduğunda şatomda açacaksın gözlerini.”

“Bir hafta sonra döneceğim, söz,” demiş Güzel.

Ertesi sabah Güzel, babasının evinde, kendi yatağında açmış gözlerini. Babası onu karşısında görünce çok sevinmiş, kendini daha iyi hissetmiş.

O gün öğleden sonra, kısa süre önce evlenmiş olan kız kardeşleri babalarını ziyarete gelmişler. Eve geldiklerinde babalarının biricik kızını

karşılarında görünce kıskançlıktan ve öfkeden çatır çatır çatlamışlar.

“Dinle!” demiş iki kardeşten biri. “Ona bir oyun oynayalım. Burada bir hafta daha kalmasını sağlayalım. O zaman Canavar gelip onu öldürür.” Bağırıp çağırıp onu kötülemek yerine, iki kardeş gözlerine soğan sürüp Güzel’in karşısına yaşlı gözlerle çıkmışlar ve ondan ayrılmak istemedikleri için ağladıklarını söylemişler. Güzel bir hafta daha kalmaya söz vermiş.

Çok geçmeden Güzel, Canavar’ı babasını özlediği kadar özlediğini fark etmiş. Bir gün rüyasında Canavar’ı şatonun bahçesinde kaskatı ve cansız yatarken görmüş. Uyandığında, ‘Benim yaptığım düpedüz acımasızlık!’ diye düşünmüş. Hemen yüzüğünü parmağından çıkarıp, başucundaki sehpanın üzerine koymuş. Sabah gözlerini Canavar’ın şatosunda açmış.

O günün akşamı Canavar’ı beklemiş. Saat dokuz olmuş. Canavar gelmemiş. Dokuzu çeyrek geçmiş, ortalarda yok. Birden endişe içinde koşa koşa şatodan bahçeye çıkmış. Canavar bahçede boylu boyunca yatıyormuş. ‘Onun ölümüne neden oldum!’ diye düşünmüş Güzel. Hemen ona sarılmış. Canavar’ın kalbi hâlâ atıyormuş!

“Artık dönmezsin diye düşündüm. Yemeden içmeden kesilip ölmeye hazırlandım,” demiş Canavar fısıltılı bir sesle.

“Ama ben seni seviyorum Canavar!” demiş Güzel. “Seninle evlenmek istiyorum.”

O anda tuhaf bir şey olmuş. Birden sanki şato daha bir güzel, daha bir ışıltılı hale gelmiş. Güzel bir süre etrafına bakınmış, sonra tekrar Canavar’a çevirmiş başını. Fakat Canavar yerinde yokmuş. Yattığı yerde şimdi genç ve yakışıklı bir prens duruyormuş.

“Ben Canavar’ı istiyorum,” diye ağlamaya başlamış Güzel. Prens bu sırada ayağa kalkmış.

“Canavar benim,” demiş. “Kötü bir peri bana büyü yapmıştı. Beni yüzüne bakılamayacak kadar çirkin bir yaratığa dönüştürmüştü. Bana benimle evlenmek istediğini söylemeseydin, hayatımın sonuna kadar öyle kalacaktım.”

Prens Güzel'i şatoya götürmüş. Şatoda Güzel, babası ve rüyasında gördüğü iyi periyle karşılaşmış.

“Gösterdiğin cesaretin ödülünü aldın,” demiş iyi peri Güzel'e. Peri sihirli değneğini sallamış. Birden şatodaki herkes Prens'in topraklarında bulmuş kendini. Orada halk coşku ve alkışlarla karşılamış Prens'i. Çok geçmeden Güzel ve Canavar evlenmişler. Dünyanın gelmiş geçmiş en mutlu Prens ve Prensesi olmuşlar.

Madame de Beaumont

Pamuk Prenses ve Yedi Cüceler Çocuk Masalı

Her yerin karla kaplı olduğu bir kış günüymüş. Bir kraliçe, sarayının pencerelerinden birinin arkasında bir yandan nakış işliyor, bir yandan da hayal kuruyormuş. Derken birden parmağına iğne batmış ve gergefin üstüne üç damla kan akmış.

Kraliçe kan damllarına bakar bakmaz, “Çocuğum kız olursa, teni kar gibi ak, yanakları kan gibi al, saçları da pencerenin çerçevesi gibi kapkara olsun,” diye geçirmiş içinden.

Bu olaydan kısa bir süre sonra bir kız çocuğu getirmiş dünyaya. Kızı tıpkı içinden geçirdiği gibi bir kızmış. Ona Pamuk Prenses adını vermişler. Ne yazık ki kraliçe doğumdan birkaç saat sonra ölmüş.

Bir yıl sonra Kral yeniden evlenmiş. Yeni Kraliçe çok güzel bir kadınmiş. Güzelliğine güzelmiş, ama bir o kadar da kibirliymiş, kendisinden daha güzel birinin olabileceğini düşüncesine bile tahammül edemezmiş. Odasında sihirli bir aynası varmış. Her gün o aynanın karşısına geçer, saatlerce kendisini seyreder ve sonunda,

“Ayna, ayna söyle bana

En güzel kim bu dünyada,”

Diye sorarmış. Ayna da hiç duralamadan, “Sizsiniz Kraliçem,” dermiş.

Fakat, Pamuk Prenses on dört yaşına geldiğinde, bir gün ayna şöyle demiş:

Güzelsiniz Kraliçem, güzel olmasına,

Ama Pamuk Prenses sizden daha güzel.”

Kraliçe bunu duyunca çok kızmış, öfkesinden ne uyku girmiş gözüne, ne de bir lokma yemek yiyebilmiş. ‘Ne yapmalı, ne etmeli?’ diye düşünüp durmuş günlerce. Sonra kararını vermiş ve sarayın avcısını çağırarak huzuruna.

“Pamuk Prenses’i ormana götür ve orada öldür. Öldürdüğüne kanıt

olarak da kalbiyle ciğerini sök, bana getir.”

Avcı Pamuk Prenses’i ormana götürmüş, bıçağını çekmiş. Fakat Pamuk Prenses’in ağladığını görünce onu öldürmeye kıyamamış. Pamuk Prenses ağaçların arasına dalıp gözden kaybolurken, “Ben yapamadım, ama hava kararınca kadar bir ayı veya bir kurt benim yapamadığımı yapar nasıl olsa,” demiş.

Yolda genç bir yabandomuzu çıkmış avcının karşısına. O da hayvanı oracıkta öldürmüş, kalbiyle ciğerini söküp Kraliçe’ye götürmüş.

Ama Pamuk Prenses’i avcının düşündüğü gibi ne bir ayı ne de bir kurt yemiş. Akşam olup hava kararınca dağların ardında küçük bir eve gelmiş. Kapısını çalmış, açan olmamış. Cesaretini toplayıp içeri girmiş.

İçeride üzeri yenmeye hazır yiyeceklerle dolu yedi küçük tabağın bulunduğu yedi küçük sandalyeli uzun bir masa varmış, duvar dibinde de yedi yatak diziliymiş. Beklemiş, beklemiş, ama kimsecikler gelmemiş. Çok aç ve çok yorgun olduğu için daha fazla bekleyememiş ve her tabaktan bir kaşık yemek almış, yedi yataktan yedincisine yatıp uykuya dalmış.

Biraz sonra evin sahipleri eve dönmüşler. Dağların derinliklerinde bulunan bir gümüş madeninde çalışan yedi cücelermiş bunlar.

Pamuk Prenses’i görünce, “Ne kadar güzel bir kız!” demişler.

Sabah olup uyandığında Pamuk Prenses cüceleri görünce önce çok korkmuş, ama kısa bir süre sonra onlardan bir kötülük gelmeyeceğini, onların çok iyi insanlar olduklarını anlamış. Yedi cüceler Pamuk Prenses’ten evlerini çekip çevirmesini istemişler, o da hemen kabul etmiş.

“Hoşça kal,” demişler yedi cüceler işe giderlerken.

“Kapıyı kimseye açma. Eğer üvey annen burada olduğunu öğrenirse seni tekrar öldürmeye kalkar sonra.”

Bir gün Kraliçe tekrar aynasının karşısına geçmiş. Aynadan şu cevabı alınca suratının aldığı şekli varın siz düşünün artık:

“Güzelsin Kraliçem, buraların en güzeli sizsiniz

Ama ne var ki, yüksek dağların ardında

Cücelerin küçük, şirin evindeki

Pamuk Prenses dünyalar güzeli.”

Bunu duyar duymaz Kraliçe hemen kolları sıvamış. Yaşlı bir satıcı kadın kılığına bürünmüş ve elinde içi kurdele dolu bir tablayla dağlara doğru çıkmış yola.

Cücelerin evine varınca, “Kurdelelerim var, harika kurdeleler!” diye seslenerek kapıyı çalmış. Kimin geldiğine bakmak için pencereye çıkan Pamuk Prenses kurdeleleri görünce içi gitmiş. ‘Bunda ne kötülük olabilir ki!’ diye düşünerek kapıyı açmış.

“Bunu mu beğendin güzelim?” demiş Kraliçe kurdeleyi Pamuk Prenses’in boynuna takarken. Sonra kurdeleyi sıktıkça sıkılmış, ta ki Pamuk Prenses ölü gibi boylu boyunca yere uzanana kadar.

O gece yedi cüceler Pamuk Prenses’i o halde bulmuşlar. Kurdeleyi kesmişler ve Pamuk Prenses hayata dönmüş tekrar. Böylece Kraliçe’nin elinden ikinci kez kurtulmuş Pamuk Prenses.

Ertesi sabah Kraliçe anasının karşısına geçmiş yeniden. Aynadan Pamuk Prenses’in hâlâ yaşadığı haberini alır almaz hemen kılık değiştirmiş ve bir kez daha dağların yolunu tutmuş.

“Taraklarım var, harika taraklar!” diye seslenmiş cücelerin evinin kapısında. Pamuk Prenses yaşlı kadının elinde tuttuğu tarafı görünce başına gelenleri unutuvermiş. Kapıyı açmış.

“Saçların ne güzel, bırak ben tarayayım,” demiş Kraliçe. Ama tarak zehirliymiş, başına değer değmez Pamuk Prenses ölü gibi yere uzanmış. O gece yedi cüceler saçından tarağı almışlar ve Pamuk Prenses yeniden hayata dönmüş. Böylece Kraliçe’nin elinden üçüncü kez kurtulmuş

Pamuk Prenses.

Ertesi gün Kraliçe aynasının karşısına geçince, Pamuk Prenses'in hâlâ yaşadığını öğrenmiş. Öfkesi burnunda, bu kez en büyüğü iksirini hazırlayıp bir elmanın yarısına sürmüştü. Sonra da yaşlı bir dilenci kılığında girip yola koyulmuş.

“Güzel kızıma tatlı bir elma benden, armağan,” demiş Kraliçe, pencereden bakan Pamuk Prenses'e. “Pencereden de verebilirim, kapıyı açmana gerek yok.”

“Kötü diye mi almıyorsun yoksa,” demiş Kraliçe, Pamuk Prenses'in kararsız olduğunu görünce. Sonra da zehirsiz tarafından ısırılmış ve, “Al bak harika!” diyerek uzatmış, yanakları gibi al al elmayı Pamuk Prenses'e.

Pamuk Prenses elmayı zehirli tarafından ısırır ısırılmaz cansız yere uzanmış.

Kraliçe pencereden içeri, Pamuk Prenses'e bakmış. “Nihayet senden kurtuldum, artık dünyanın en güzeli benim,” demiş. Oradan doğrudan saraya gitmiş. Ertesi gün aynaya kimin en güzel olduğunu sorduğunda ayna, “Sizsiniz Kraliçem,” deyince dünyalar onun olmuş.

Bu sefer cücelerden hiçbiri Pamuk Prenses'i uyandıramamış ölüm uykusundan. Aradan üç gün geçmiş, bütün umutlarını kaybetmişler. Fakat nedense Pamuk Prenses hiç de ölü gibi durmuyormuş. O yüzden yedi cüceler onu gömmemişler ve camdan bir tabut içine koymuşlar, tabutu da yüksek bir tepenin en tepesine yerleştirmişler.

Günlerden bir gün cüceleri ziyarete gelen bir Prens oradan geçerken camdan tabutun içinde Pamuk Prenses'i görmüş ve hemen ona âşık olmuş.

“Onu sarayıma götürmeme izin verin,” diye yalvarmış Prens.

Yedi cüceler ona acımışlar ve izin vermişler. Prens'in uşakları tabutu kaldırırken Pamuk Prenses'in boğazına takılmış olan zehirli elma parçası pat düşmüş ağzından. Pamuk Prenses doğrulmuş nerede olduğunu anlamadan, gözünü açmış, yakışıklı Prens karşısında görmüş. Görür

görmez ona âşık olmuş. Birkaç hafta sonra nişanlanmışlar. Derken düğün günü gelip çatmış. Düğüne çağrılanlar arasında Pamuk Prens'in üvey annesi de varmış. Üvey annesi sarayın salonuna girer girmez Pamuk Prens'i tanımış, ama bu sefer bir şey yapmaya fırsat bulamamış. Çünkü Prens'in adamları Kraliçe'yi hemen yakalamış, Prens de onu artık kötülük yapamayacağı uzak bir ülkeye sürgün etmiş. O günden sonra Pamuk Prens, güzelliğinin yanı sıra mutluluğuyla da ün salmış.

Bayan Holle Masalı Çocuk Masalı

Dul bir kadının iki kızı varmış. Biri hem güzel, hem de çalışkanmış. Öteki ise hem çirkin, hem de tembelmiş; ama kendi öz kızı olduğu için kadın bunu daha çok severmiş. Evde her işi güzel kıza gördürürmüş. Zavallı kızcağız her gün sokakta bir kuyunun başında oturup bez dokurmuş. Hem de o kadar çok çalışmış ki, parmaklarından kan fişkırırmış.

Günün birinde iplik sardığı makara kan içinde kalmış. Bunun üzerine kız kuyuya eğilerek makarayı yıkamak istemiş. fakat makara elinden kayıp kuyuya düşmüş.

Kızcağız ağlaya ağlaya üvey annesine koşmuş. Başına gelen kazayı anlatmış. Kadın çocuğu adamakıllı azarlamış, sonra da çocuğa hiç acımadan:

- Makarayı kuyuya nasıl düşürdünse öyle alıp getireceksin. Sonra karışmam ha... diye bağırılmış.

Bunun üzerine kız kuyunun başına dönmüş ama ne yapacağını bilmiyormuş. Makarayı almak için "ne olursa olsun" diye kuyuya atlamış. Atlamış ama akli başında değilmiş. Az sonra uyandığında, kendini güzel bir çayırılıkta bulmuş.

Güneş parıldıyor, çevrede binlerce çiçek görünüyor. Yolda karşısına bir fırın çıkmış. Fırının içi ekmekle doluymuş. Ekmek kıza seslenmiş:

- Ne olursun beni fırından çıkar, beni fırından çıkar; yoksa yanacağım, çoktan piştim ben...

Kız fırına yaklaşmış, ekmeklerin hepsini kürekle birer birer dışarı çıkarmış. Sonra yoluna gitmiş. Karşısına bir ağaç çıkmış; ağacın üzerinde pıtrak gibi elmalar sallanıyormuş, ağaç kıza seslenmiş:

- Beni silkele, beni silkele... Biz elmalar hep olduk!..

Kız ağacı sallamış, elmalar, yağmur taneleri gibi yere dökülmüşler. Kız ağacın üzerinde hiç elma kalmayınca kadar silkelemiş. Elmaları bir araya toplayarak koca bir yığın yapmış, sonra yine yola koyulmuş..

Sonunda küçük bir eve varmış. Penceresinden bir kocakarı bakıyormuş.

Kadının dişleri pek iriymiş. Bunları görünce kızın içine korku girmiş. Oradan kaçmak istemiş. Fakat yaşlı kadın arkasından seslenmiş:

- Sevgili çocuk, neden korkuyorsun? Gel burda kal; evin bütün işlerini güzelce yaparsan sana bir kötülüğüm dokunmaz. En çok dikkat edeceğin şey yatağımı güzel düzeltmek, iyice silkelemektir. Bunu yapınca yatağın içindeki kuş tüyleri uçar. İşte o zaman yeryüzüne kar yağar. Benim adım Holle Kadın'dır.

Kocakarı böyle tatlı tatlı konuşunca kızın içi ferahlamış; orada kalmaya karar vermiş. İçeri girerek işine başlamış. Evin her işini seve seve yapıyormuş, yatağı her zaman o kadar güçlü silkeliyormuş ki, tüyler kar parçaları gibi uçuyorlarmış. Bu yüzden kadının evinde rahat bir yaşam geçiriyor, kötü söz işitmiyor, her gün kızartmalar, kebablar yiyormuş.

Küçük kız uzun zaman Holle Kadın'ın yanında kalmış; fakat içinde hep bir üzüntü duyuyor, bunun nedenini kendisi de bilmiyormuş. Sonunda bunun farkına varmış; yurdunu özlemişmiş. Her ne kadar buradaki yaşamı kendi evindekinden bin kat daha iyi geçiyormuşsa da, o yine evine dönmek istiyormuş. Bir gün dayanamamış, Kocakarı'ya demiş ki:
- Evimi çok göreceğim geldi. Bu ayrılık acısına dayanamıyorum. Burada, yerin altında geçen yaşamım çok iyi ama artık daha fazla kalamayacağım. Yine yukarıya dönmek istiyorum.

Holle Kadın:

- Evine dönmek isteyişin hoşuma gitti. Bugüne kadar bana çok iyi hizmet ettiğin için, seni ben kendi elimle yukarı çıkaracağım, demiş.

Kızı elinden tutmuş; büyük bir kapıya doğru götürmüş. Kapı açılmış. Kız tam kapının altına geldiği zaman güçlü bir altın yağmuru başlamış. Durduğu yerle annesinin evi arasında çok az aralık varmış. Kız evin bahçesine girdiği zaman horoz kuyunun üzerine çıkmış, ötmeye başlamış.
- Ö ö rö ö, altından küçük bayanımız yine geldi!

Kız eve girmiş, annesinin yanına gitmiş. Her yanı altınla kaplı olduğu için kendisini hem annesi, hem üvey kız kardeşi güleryüzle karşılamışlar. Kız başına gelenleri bir bir anlatmış. Annesi, bu altınların nasıl elde edildiğini öğrenince çirkin, tembel kızına da bunları kazandırmak istemiş. bu kızını da kuyunun başına oturttarak bez dokutmaya başlamış. Makarasının kana bulanması için kız parmağına iğne batırmış. Elini dikenli çitlere vurmuş. Sonra makarayı kuyuya atmış. Arkasından da

kendisi atlamış. Öbür kız gibi kendini bir çayırda bulmuş. Aynı yoldan yürümeye başlamış. Fırına vardığı zaman ekmek yine bağırmiş:

- Ne olursun beni dışarı çıkar, beni dışarı çıkar, yoksa yanacağım. Çoktan piştim ben!..

Fakat tembel kız:

- Doğrusu üstümü başımı kirletmeye vaktim yok!.. demiş yoluna gitmiş.

Az sonra elma ağacının yanına varmış. Ağaç seslenmiş:

- Ne olursun, beni silkele, kuzum beni silkele... Biz elmalar hep olduk!

Kız:

- Ya... çok bilmişsin... seni silkeleyim de kafama elmalar düşsün değil mi? demiş; geçip gitmiş.

Holle Kadın'ın evine vardığı zaman hiç korkmamış. Çünkü onun koca dişlerini önceden duymuşmuş. Hemen kadının hizmetine girmiş. İlk gün çok çalışmış. Holle Kadın'ın her dediğini yapmış. Kocakarının kendisine vereceği altınları düşünüyormuş. Fakat ikinci gün tembelliğe, işleri başından savmaya başlamış. Üçüncü gün bu tembellik bir kat daha artmış. Sabah bir türlü yatağından kalkmak istemiyormuş. Tembel kız Holle Kadın'ın yatağını da yapmıyormuş. Bu yüzden tüyler de uçuşmuyormuş. Çok geçmeden bu durum Holle Kadın'ı kızdırmış. Kızı işinden çıkarmış.

Tembel kız buna seviniyormuş. Altın yağmurunun yağacağını umuyormuş. Holle Kadın onu da büyük kapıya kadar götürmüş. Fakat kız kapının altına gelince altın yerine kocaman bir kazan dolusu zift başından aşağı boşalmış.

Holle Kadın:

İşte bu da senin hizmetlerinin ödülü!... demiş. Kapıyı kapamış. Tembel kız eve dönmüş. Her yanı zifte bulanıkmış. Yine kuyunun başında duran horoz kızı görünce:

- Ö ö rö ö, pasaklı küçük bayanımız yine geldi diye ötmeye başlamış. Kıza bulaşan bu zift ömrü oldukça üzerinde kalmış.

Grimm Kardeşler

Uyuyan Güzel Masalı Çocuk Masalı

Bir zamanlar bir Kral ile Kraliçe bir kız çocukları olunca bu mutlu günün şerefine bir ziyafet vermişler. Ziyafetten sonra Kral çevresindeki insanlara baba olmanın kendisini nasıl mutlu ettiğini anlatmış, zira yıllar yılı karısıyla birlikte hep bir çocuk sahibi olmayı beklemiş durmuş. Sonra bebeğin altını değiştirmeyi yeni öğrendiği sıralarda başına gelenleri anlatırken konukların hepsini güldürmüştü. Derken konukların bebek Prenses'e hediyelerini verme zamanı gelmişti.

Herkes hediyelerini verdikten sonra sıra on iki periye gelmişti. "Benim Prenses'e hediyem Mutluluk," demiş birinci peri. Konuklar sevinçle alkışlamışlar, Kral'ın ağız kulaklarına varmış.

"Benim hediyem Güzellik," demiş ikinci peri. "Benim hediyem Akıl," demiş üçüncüsü. Böylece on bir peri hediyelerini tek tek vermişler.

On ikinci peri tam hediyesini vermek üzereymiş ki, bir gök gürültüsüyle sarsılmış bütün saray. Kapılar ardına kadar açılmış, içeriye yaşlı bir kadın girmiş ayaklarını sürüye sürüye. Onu gören herkes korkudan gözlerini kapatmış.

"On üçüncü peri!" diye bağırılmışlar hep bir ağızdan.

"Bana davetiye yok mu Kral?" demiş on üçüncü peri korkun sesiyle kapı ağzından.

"Sana davetiye yollamayı unutmuş olmalılar," demiş Kral kem küm ederek. "Hizmetkârlar! Sofrada hemen bir yer daha açın! Çabuk!" Aslında Kral onu bile bile davet etmemiş, çünkü sarayda periler için sadece on iki altın tabak varmış. O da düşünmüş taşınmış, çareyi birini davet etmemekte bulmuş.

On üçüncü peri minik Prenses'in kundağının yanına gitmiş. Bebek aguy deyip minik elini ona doğru uzatmış. Derken peri birden, "Benim de prensese hediyem, on beşinci yaş gününde parmağına iğ batırılmaz ölmesi," demiş iğrenç bir kahkaha atarak.

Yine bir gök gürültüsüyle, kötü peri kaybolup gitmiş. Sarayın kapıları gürültüyle kapanmış ardından. Korkunç bir sessizlik kalmış geriye. Sonra Kraliçe ağlamaya başlamış.

On ikinci peri öne atılmış. “Ben hediyemi vermedim daha,” demiş yumuşak bir sesle. “Kötü büyüyü bozamam belki, ama onu değiştirebilirim. Benim hediyem de büyüyü, Prenses’in parmağına iş battığında ölmesi yerine, yüz yıl uyuması şeklinde değiştirmek olsun o zaman.”

Yıllar geçmiş aradan. Bebek büyümüş, sağlıklı, güzel, mutlu ve akıllı bir genç kız olmuş. Kral’la Kraliçe kötü büyüyü çoktan unutmuşlar. Zaten ülke içinde ne kadar iş varsa, daha Prenses bebekken yok edilmiş. Prenses uzun yıllar güvendeymiş.

Fakat tam da on beşinci yaşına bastığı gün Prenses daha önce hiç fark etmediği bir kapı keşfetmiş. Kapıyı açmış, kıvrıla kıvrıla yukarı çıkan bir merdivenle karşılaşmış. Merdiveni çıkınca üzerinde altın bir anahtar bulunan bir kapıya varmış. Kapıyı açınca, içerdeki küçük odada tekerlekli bir şeyi çalıştıran yaşlı bir kadın görmüş. “Ne yapıyorsunuz öyle?” diye sormuş prenses. Yaşlı kadın gülümsemiş. “İplik eğiriyorum!” demiş. “Orada öyle bakıp durma. Gel, bir de sen dene, hadi.” İği Prenses’e doğru uzatmış.

O anda olanlar olmuş. İğın sivri ucu Prenses’in parmağına batmış, Prenses hemen yere yığılıp kalmış. Dışarıda, avluda tavuklar gıdaklamayı kesmiş. Prenses’in köpeği, aşçının kedisini kovalamaz olmuş. Çalışma odasında kızının doğum günü davetiyesini yazmakta olan Kral’ın elinden kalem düşmüş. Mutfaktaki ocaklar yanmaz olmuş. Tüm saray uykuya dalmış.

Yıllar yavaş yavaş akıp geçmiş. Saray unutulmuş. Ama olaydan yüz yıl kadar sonra bir gün yakışıklı bir Prens o civardan geçiyormuş. Uzaklarda dikenli çalılarla kaplı bir yer gözüne ilişmiş. Adamları gülerek bu büyülenmiş sarayla içindeki uyuyan güzel hakkında duydukları bir hikâyeyi aktarmışlar ona. ‘Ya doğruysa,’ diye düşünmüş prens ve atını dikenli çalılarla kaplı yola sürmüş.

Önce çalılardan geçilecek hiç yol bulamamış. Çalılar hem çok sıkmış ve hem de üstüne tırmanılmayacak kadar dikenliymiş. Bakmış olacak gibi

değil, çekmiş kılıcını ve yolunu açmak için çalıları kesmeye başlamış. Çalılıkları aşan Prens gördüklerine inanamamış. Her yer bir heykel gibi kıpırdamadan duran hayvanlar ve insanlarla doluymuş. Sarayın içinde dolaşmış. Güneşle aydınlanan pencerelerde tek bir sinek bile vızıldamıyormuş. Hiç kimse kımıldamıyor, hiç kimse cevap vermiyormuş sorularına.

Derken kapısı yarı açık bir kuleye varmış. İçeri girmiş, kıvrıla kıvrıla yukarı doğru uzanan bir merdivenle karşılaşmış. Prens, merdivenlerin bittiği yerde, tepede altına benzer bir şeyin parladığını görür gibi olmuş. Merdivenleri çıkmış ve kendini Prens'in önünde bulmuş. "Uyuyan Güzel," demiş fısıltılı bir sesle. Kızın güzelliğine dayanamamış, eğilip dudaklarından öpmüş.

Prens onu öper öpmez Prens gözlerini açmış. Onun uyanmasıyla birlikte sarayın mutfağında ocak tekrar yanmaya başlamış. Çalışma odasında Kral elinden düşürdüğü kalemi almış ve kızının doğum günü davetiyesini yazmaya devam etmiş. Tavuklar yerdeki buğday tanelerini gagalamaya başlamış.

Kulenin en üst katındaki odada Prens karşılarında Prensi görmüş. Yüz yıldan sonra ilk defa dudaklarında bir tebessüm belirmiş. "Benimle evlenir misin?" diye sormuş Prens fısıltıyla. "Evet!" demiş Prens ve Prensi öpmüş. Kral bu güzel haberi alınca muazzam bir ziyafet hazırlatmış. Prens ile Prens evlenmişler ve ömür boyu mutluluk içinde yaşamışlar.

Çizmeli Kedi Çocuk Masalı

Bir zamanlar, üç oğlu olan bir değirmenci varmış. Değirmenci ölünce büyük oğluna değirmen, ortanca oğluna eşek, küçük oğluna da kedi miras kalmış. Küçük oğlu bu duruma çok üzülmüş.

“Kedi ne işine yarar ki insanın?” diye yakınmış. “Pişirip yiyemezsin bile.” Kedi bunu duymuş ve hemen cevap vermiş. “Kötü bir mirasa sahip olmadığınızı göreceksiniz efendim. Bana boş bir çuval ve bir çift de çizme verirsiniz, neye yarayacağımı görürsünüz.”

Şaşkınlıktan ağzı bir karış açık kalan çocuk, kedinin istediklerini yapmış. Kedi çizmeleri giyince ayna karşısına geçmiş ve kendini pek beğenmiş. Sonra kilerden taze bir marulla güzel bir havuç seçip ormanın yolunu tutmuş. Ormanda çuvalın ağzını açmış, marulla havucu çuvalın içine yerleştirip bir ağacın arkasına saklanmış. Çok geçmeden taze sebzelerin kokusunu alan küçük bir tavşan çuvalın yanına gelmiş, zıplayıp içine atlamış. Kedi saklandığı yerden çıkıp çuvalın ağzını sıkı sıkı bağlamış.

Ancak Çizmeli Kedi tavşanı efendisine götürmek yerine doğruca saraya gidip Kral’la görüşmek istediğini söylemiş. Kral’ın huzuruna çıktığında yere eğilerek, “Yüce Efendimiz, size Efendim Marki’den bir hediye getirdim,” demiş. Bu hediye Kral’ın çok hoşuna gitmiş.

Üç ay boyunca Çizmeli Kedi saraya o kadar çok hediye götürmüş ki, Kral artık onun yolunu gözler olmuş. Derken Çizmeli Kedi’nin dört gözle beklediği gün nihayet gelmiş çatmış. “Bana sakın neden diye sormayın ve bu sabah ırmağa gidip yıkanın,” demiş sahibine. Çizmeli Kedi, o sabah Kral’ın Prenses’le, yani kızıyla birlikte ırmağın kenarından geçeceğini biliyormuş.

O sabah, Kral’ın faytonu ırmağın yakınından geçerken Çizmeli Kedi telaşla yanlarına yaklaşmış. “Yardım edin! Yardım edin!” diye bağırmış. “Efendim Marki boğuluyor!” Kral hemen bir alay askerini ırmağa yollamış.

Fakat Çizmeli Kedi bununla da kalmamış. Kral'a, efendisi ırmakta yüzerken hırsızların onun elbiselerini çaldıklarını söylemiş. (Oysa Çizmeli Kedi, efendisinin elbiselerini çalıların arkasına kendisi gizlemiş!)

Kral, hiç gecikmeden Marki'ye bir takım elbise yollamış. Tahmin edeceğiniz gibi Çizmeli Kedi'nin sahibi, kendisine Marki denmesine çok şaşırılmış, ama akıllılık edip hiç sesini çıkarmamış.

Marki güzelce giydirildikten sonra Kral onu gideceği yere götürmek için faytonuna davet etmiş ve kızıyla tanıştırmış. Prenses, iki dirhem bir çekirdek giyinmiş olan Marki'ye bir bakışta âşık olmuş.

O sırada Çizmeli Kedi koşa koşa oradan uzaklaşmış. Çok geçmeden büyük bir tarlada ot biçen insanlara rastlamış. “Beni dinleyin!” diye bağırılmış. “Kral bu yöne doğru geliyor. Size bu tarlaların kime ait olduğunu sorarsa ona efendim Marki'ye ait olduğunu söyleyeceksiniz. Yoksa sizi dilim dilim doğrattırırım!”

Sonra Çizmeli Kedi bir süre daha koşmuş ve büyük bir tarlada buğday biçen adamlara rastlamış. Aynı şeyi onlara da söylemiş. Sonra tekrar koşmuş ve her rast geldiği insana aynı şeyleri tekrarlamış. Derken Dev'in şatosuna varmış.

Kral'ın Faytonu Çizmeli Kedi'nin geçtiği yerlerden geçerken Kral her rast geldiği insana, “Bu tarlalar kime ait?” diye soruyormuş. Her defasında da aynı cevabı alıyormuş. Kral, Marki'nin bu kadar çok toprağa sahip olmasına şaşırılmış. (Çizmeli Kedi'nin sahibi de öyle!)

O sırada Çizmeli Kedi Dev'in şatosunda başka bir işler çevirmekle meşgulmüş. “Dev,” demiş Çizmeli Kedi, Dev'in nefesinin kokusundan öğrendiğini gizlemeye çalışarak. “Senin aynı zamanda müthiş bir sihirbazlık gücünün olduğunu söylüyorlar, doğru mu?”

“Öyle diyorlarsa, öyledir,” demiş Dev alçakgönüllülükle.

“Örneğin, istersen hemen bir aslana dönüşebildiğini söylüyorlar,” demiş Çizmeli Kedi. Bunu söyler söylemez Dev hemen kendini bir aslana dönüştürüvermiş. Çizmeli Kedi kendini dolabın üzerine zor atmış. Dev tekrar eski haline dönünce dolaptan aşağı inmiş. “Mükemmel!” demiş

Çizmeli Kedi. “Ama fare gibi küçük bir şeye dönüşmek senin gibi cüsseli biri için imkânsız olmalı!”

“İmkânsız mı?” diye gülmüş Dev. “Benim yapamadığım şey yoktur!” Dev bir anda fareye dönüşmüş, Çizmeli Kedi de onu hemen yutmuş.

Derken Kral, Dev’in şatosuna varmış. Şatonun artık kime ait olduğunu tahmin etmişsinizdir herhalde! Çizmeli Kedi Kral’ın faytonunu şatonun yolunda karşılamış. “Bu taraftan gelin,” demiş. “Sizi bir ziyafet bekliyor.” (Dev o gün birkaç arkadaşına bir ziyafet vermeyi planladığı için yemeklerle donatılmış büyük bir masa hazır bekliyormuş!) O gün sonunda Çizmeli Kedi’nin sahibi marki Prens’le nişanlanmış. Bir hafta sonra da evlenmişler. Çizmeli Kedi’ye ne mi olmuş? Dokuz canından dokuzunu da sefa içinde sürmüş ve bir daha da fare avlamasına gerek kalmamış - ara sıra avlamış, o da kedi olduğunu unutmamak için.

Charles Perrault

Rapunzel Çocuk Masalı

Bir zamanlar bir kadınla kocasının çocukları yokmuş ve çocuk sahibi olmayı çok istiyorlarmış. Gel zaman git zaman kadın sonunda bir bebek beklediğini fark etmiş.

Bir gün pencereden komşu evin bahçesindeki güzel çiçekleri ve sebzeleri seyrederken, kadının gözleri sıra sıra ekilmiş özel bir tür marula takılmış. O anda sanki büyülenmiş ve o marullardan başka şey düşünemez olmuş.

“Ya bu marullardan yerim ya da ölürüm” demiş kendi kendine. Yemeden içmeden kesilmiş, zayıfladıkça zayıflamış.

Sonunda kocası kadının bu durumundan öylesine endişelenmiş, öylesine endişelenmiş ki, tüm cesaretini toplayıp yandaki evin bahçe duvarına tırmanmış, bahçeye girmiş ve bir avuç marul yaprağı toplamış. Ancak, o bahçeye girmek büyük cesaret istiyormuş, çünkü orası güçlü bir cadıya aitmiş.

Kadın kocasının getirdiği marulları afiyetle yemiş ama bir avuç yaprak ona yetmemiş. Kocası ertesi günün akşamı çaresiz tekrar bahçeye girmiş. Fakat bu sefer cadı pusuya yatmış, onu bekliyormuş.

“Bahçeme girip benim marullarımı çalmaya nasıl cesaret edersin sen!” diye ciyaklamış cadı. “Bunun hesabını vereceksin!”

Kadının kocası kendisini affetmesi için yalvarmış cadıya. Karısının bahçedeki marulları nasıl canının çektiğini, onlar yüzünden nasıl yemeden içmeden kesildiğini bir bir anlatmış.

“O zaman,” demiş cadı sesini biraz daha alçaltarak, “alabilirsin, canı ne kadar çekiyorsa alabilirsin. Ama bir şartım var, bebeğiniz doğar doğmaz onu bana vereceksiniz.” Kadının kocası cadının korkusundan bu şartı hemen kabul etmiş.

Birkaç hafta sonra bebek doğmuş. Daha hemen o gün cadı gelip yeni doğan bebeği almış. Bebeğe Rapunzel adını vermiş. Çünkü annesinin ne yapıp edip yemek istediği bahçedeki marul türünün adı da Rapunzel’miş.

Cadı küçük kıza çok iyi bakmış. Rapunzel oniki yaşına gelince, dünyalar güzeli bir çocuk olmuş. Cadı bir ormanın göbeğinde, yüksek bir kuleye yerleştirmiş onu. Bu kulenin hiç merdiveni yokmuş, sadece en tepesinde küçük bir penceresi varmış.

Cadı onu ziyarete geldiğinde, aşağıdan “Rapunzel, Rapunzel! Uzat altın sarısı saçlarını !” diye seslenirmiş. Rapunzel uzun örgülü saçlarını pencereden uzatır, cadı da onun saçlarına tutuna tutuna yukarı tırmanmış.

Bu yıllarca böyle sürüp gitmiş. Bir gün bir kralın oğlu avlanmak için ormana girmiş. Daha çok uzaktayken güzel sesli birinin söylediği şarkıyı duymuş. Ormanda atını oradan oraya sürmüş ve kuleye varmış sonunda. Fakat sağa bakmış, sola bakmış, ne merdiven görmüş ne de yukarıya çıkılacak başka bir şey.

Bu güzel sesin büyüüne kapılan Prens, cadının kuleye nasıl çıktığını görüp öğrenene kadar hergün oraya uğrar olmuş. Ertesi gün hava kararırken, alçak bir sesle “Rapunzel, Rapunzel! Uzat altın sarısı saçlarını !” diye seslenirmiş. Sonrada kızın saçlarına tutunup bir çırpıda yukarı tırmanmış.

Rapunzel önce biraz korkmuş, çünkü o güne kadar cadıdan başkası gelmemiş ziyaretine. Fakat prens onu şarkı söylerken dinlediğini, sesine aşık olduğunu anlatınca korkusu yatışmış. Prens Rapunzel’e evlenme teklif etmiş, Rapunzel’de kabul etmiş, yüzü hafifçe kızararak.

Ama Rapunzel’in bu yüksek kuleden kaçmasına imkan yokmuş. Akıllı kızın parlak bir fikri varmış. Prens her gelişinde yanında bir ipek çilesi getirirse, Rapunzel’de bunları birbirine ekleyerek bir merdiven yapabilirmiş.

Her şey yolunda gitmiş ve cadı olanları hiç farketmemiş. Fakat bir gün Rapunzel boş bulunup da. “Anne, Prens neden senden daha hızlı tırmanıyor saçlarıma?” diye sorunca herşey ortaya çıkmış.

“Seni rezil kız! Beni nasıl da aldattın! Ben seni dünyanın kötülüklerinden korumaya çalışıyordum!” diye bağırmaya başlamış cadı öfkeyle. Rapunzel’i tuttuğu gibi saçlarını kesmiş ve sonrada onu çok uzaklara bir

Çöle göndermiş.

O gece cadı kalede kalıp Prensi beklemiş. Prens, “Rapunzel, Rapunzel! Uzat altın sarısı saçlarını !” diye seslenince. cadı Rapunzel’den kestiğı saç örgüsünü uzatmış aşağıya. Prens başına neler geleceğini bilmeden yukarıya tırmanmış.

Prens kederinden kendini pencereden atmış. Fakat yere düşünce ölmemiş, yalnız kulenin dibindeki dikenler gözlerine batmış. Yıllarca gözleri kör bir halde yitirdiğı Rapunzel’e gözyaşları dökerek ormanda dolaşıp durmuş ve sadece bitki kökü ve yabancı yemiş yiyerek yaşamış.

Derken bir gün Rapunzel’in yaşadığı çöle varmış. Uzaklardan şarkı söyleyen tatlı bir ses gelmiş kulaklarına.

“Rapunzel! Rapunzel!” diye seslenmiş. Rapunzel, prensini görünce sevinçten bir çığlık atmış ve Rapunzel’in iki damla mutluluk göz yaşı Prensın gözlerine akmış. Birden bir mucize olmuş, Prensın gözleri açılmış ve Prens görmeye başlamış.

Birlikte mutlu bir şekilde Prensın ülkesine gitmişler. Orada halk onları sevinçle karşılamış. Mutlulukları ömür boyu hiç bozulmamış

Grimm Kardeşler

Külkedisi Sindirella Masalı

Bir zamanlar güzeller güzeli bir kız varmış. Annesi ölünce babası yeniden evlenmiş. Üvey annesi de ilk evliliğinden olan iki kızıyla birlikte gelip eve yerleşmiş.

Bu iki kız, yeni kız kardeşlerinden hiç hoşlanmamış.

Odasında ne var ne yoksa tavan arasına fırlatıp atmışlar. Ona bir kardeş gibi davranmak şöyle dursun, bütün ev işlerini üzerine yıkmışlar.

Ev işleri bittikten sonra bile kızın onlarla oturmasına izin verilmiyormuş. Akşamları, mutfakta, sönmekte olan ocağın önünde duruyormuş tek başına, ellerini küllere doğru tutup ısınmaya çalışarak. Bu yüzden üvey kız kardeşleri ona “Külkedisi” adını takmışla.

Bir gün iki kız kardeşe sarayda verilecek bir balo için davetiye gelmiş. İki de heyecandan deliye dönmüşler. Herkes Prens’in evlenmek istediğini biliyormuş. ‘Bakarsın ikimizden birini seçer, belli mi olur?’ diye düşünmüşler.

İki kız kardeş de kendilerini mümkün olduğunca güzelleştirmek için hemen kolları sıvamışlar. Fakat maalesef bu biraz zormuş, çünkü Külkedisi’nin aksine bayağı çirkinmiş her ikisi de!

Balo akşamı, üvey kardeşleri gittikten sonra Külkedisi mutfakta oturmuş ve için için ağlamaya başlamış. “Neyin var, neden ağlıyorsun Külkedisi?” diye sormuş bir kadın sesi.

“Ben de baloya gitmek istiyordum,” demiş hıçkırarak Külkedisi.

“Gideceksin öyleyse,” demiş ses. Külkedisi duyduğu sese doğru dönüp bakmış, şaşkınlıktan donakalmış.

Güzel bir kadın duruyormuş yanı başında.

“Ben senin peri annenim,” demiş kadın. “Şimdi kaybedecek zamanımız yok! Bana bir balkabağı getir hemen!”

Külkedisi bir balkabağı getirmiş. Peri annesi sihirli değneğiyle dokununca, balkabağı birdenbire altından bir fayton oluvermiş.

“Şimdi de altı fare...” Külkedisi altı fare bulup getirmiş, peri annesi onları hemen ata dönüştürmüştü.

“Bir sıçan...” Onu da arabacı yapmış.

“Ve altı kertenkele...” Onları da faytonun arkasında koşacak altı uşağa çevirivermiş.

Nihayet Külkedisi’ne gelmiş sıra. Peri değneğiyle bir dokununca Külkedisi’nin yırtık, pırtık giysileri nefesleri kesecek harika bir elbiseye dönmüşmüş. Ayaklarında bir çift camdan ayakkabı pırl pırl parlıyormuş.

“Bir şey var yalnız,” demiş Peri. “Gece yarısına kadar eve dönmelisin. Saat on ikide elbisen tekrar eski giysilerine, faytonun balkabağına, atların fareye dönüşecek. Prens’in bunu görmesini istemezsin herhalde? Şimdi git, dilediğince eğlen.”

O gece Külkedisi balonun yıldızı olmuş. Baloya katılan hanımlar (özellikle de iki üvey kız kardeşi) onun elbisesini çok beğenmişler ve terzisinin adını öğrenmek için ona yalvarmışlar. Beyefendilerin hepsi onunla dans etmek için birbirleriyle yarışmışlar.

Prens ise götür görmez ona âşık olmuş! Ve o andan sonra hiç kimseye bu kızla dans etmek için izin verilmemiş.

Saatler saatleri, dakikalar dakikaları kovalamış ve Külkedisi saat tam on ikiyi vuracağı sırada evde olması gerektiğini hatırlamış.

“Gitme!” diye seslenmiş Prens arkasından, ama Külkedisi bir an bile durmadan koşup oradan uzaklaşmış. Sokağa çıktığında elbisesi tekrar eski elbiselerine dönmüş. Geriye kala kala camdan ayakkabıların bir teki kalmış. Diğer tekini nerede kaybettiğini bilmiyormuş.

O gece Külkedisi uyuyana kadar ağlamış. Hayatının bir daha asla o geceki kadar harika olamayacağını düşünüyormuş.

Ama bu doğru değilmiş. Ayakkabının diğer tekini sarayın merdivenlerinde bulmuşlar. Ertesi sabah Prens ev ev dolaşıp ayakkabıyı tek tek bütün genç kızlara denetmiş. “Bu ayakkabının dün gece karşılaştığım güzel sahibini bulamazsam yaşayamam,” demiş.

Derken Külkedisi'nin evine gelmiş. Üvey kardeşleri ayakkabıyı denemişler. Olmamış. Ayaklarına girmemiş bile.

Prens çok zgnmş, çünkü uğramadığı sadece birkaç ev kalmış. Tam oradan ayrılacakken evin hizmetçisi dikkatini çekmiş.

“Hanımefendi,” demiş Prens Külkedisi'ne, “bir de siz denesiniz?”

“O mu deneyecek? Ne münasebet!” diye haykırmış üvey kardeşler. Fakat Prens ısrar etmiş. Külkedisi'nin ne kadar güzel bir kız olduğu gözünden kaçmamış. Tabii ayakkabı Külkedisi'nin ayağına kalıp gibi oturmuş. Prens diz kp Külkedisi'ne evlenme teklif ederken iki üvey kardeşe de öfke ve kıskanılıkla olanları seyretmek kalmış. Külkedisi Prens'in teklifini tabii ki kabul etmiş.

Charles Perrault

Keloğlan ve Çilli Tavuk Çocuk Masalı

Bir varmış, bir yokmuş, evvel zaman içinde kalbur saman içinde, uzak ülkelerden birinde bizim Keloğlan yaşarmış. Keloğlan kelmiş, keleşmiş ama özellikleri pek bir güzelmış. İnsanlarla ilgilenir, arkadaşlarına iyi davranır, hayvanları sever fakat çalışmaktan pek hoşlanmazmış. Anası ona ne zaman bir iş buyursa bir bahane uydurur, anası kızınca da oraya buraya saklanır dururmuş.

Günlerden bir gün evin kapısının önünde uyuyup dururken kısa boylu bir çocuk yanına yaklaşmış:

– Hişt Keloğlan, keleşoğlan, annesini üzen oğlaannn, diye bağırmış. Keloğlan hemen arkasını dönmüş, uykusuna devam etmiş ve bir rüya görmeye başlamış. Rüyasında uzun bir yolda yürüyormüş, yürürken önce bir tavukla karşılaşmış,

Tavuk;

– Ah keloğlan bir bilsen başıma gelenleri, ne desem ne etsem bilemiyorum, olup bitenleri önce sana anlatayım istersen diyerek, tilkilerin kendi kümesleri önünde nasıl gezdiklerini anlatmış durmuş. Keloğlan tam ona yardım etmek isterken, uyanmış... Uyanmış bir de ne görsün, onların evindeki çilli tavuk tam göbeğinin üstünde oturmuyor mu? Onu kanatlarından tutmuş hemen koşturup kümesin içine koymuş. Çilli horoz neye uğradığını şaşırmış ama Keloğlan rüyanın etkisinde olduğu için tilkinin çilli tavuğu götüreceğini düşünmüş.

Birkaç gün sonra aynı rüyayı gören Keloğlan kümesteki tek tavukları olan çilli tavuğu alıp, kendi yatağında yatırmaya başlamış. Anası bu işe pek kızmış, ne işi varmış tavuğun yatakta, adam gibi kümese koysaymış ya. Keloğlan gözlerini ne zaman kapasa tilkinin çilli tavuğu kaçırdığını görüyormuş. En sonunda bakmış ki olmayacak, tilkiyi ziyaret etmeye karar vermiş. Tilki bizim Keloğlanı görünce çok sevinmiş, onu yuvasına davet etmiş, bizimki tilkinin yuvasına girmiş bir de ne görsün, bütün köyün kümeslerinden çalınan tavuklar tilkinin orada değil mi? Görmüş ama görmemezlikten gelmiş...

Tilki her zamanki gibi bir plan peşindeymiş ama Keloğlanın aklının ne kadar çabuk çalıştığını hesaba katmamış. Tilkinin yuvasında biraz oturan Keloğlan izin istemiş ama tilki ona izin verir mi hiç? Onun planı

Keloğlanı da bir kafese kapatıp yemekmiş. Keloğlan önce bir hoplamış, duvarda asılı duran meşaleyi alıp kendi kel kafasına tutmuş, buna bakan tilkinin gözleri kamaşmış, keloğlan bu sırada oradan uzaklaşmış. Tilki onu elinden kaçırdığı için mutsuz, Keloğlan ise kahkahalar atacak kadar mutlu kaçarak uzaklaşmış. Daha sonra köylerde tavuğu çalınan ne kadar köylü varsa onları toplayıp gelmiş, köylüler o kadar sinirlilermiş ki, bizim tilki evini barkını bırakıp kaçmış. Bir daha da onu oralarda gören olmamış .

Çirkin Ördek Yavrusu Çocuk Masalı

Çalıkların içinde bir ördek kuluçkaya oturmuş yumurtalarını bekliyormuş. Uzun süredir tek başına oturmaktan sıkıldığı için yumurtaları çatlar çatlamaz sevinçle vaklayarak üzerlerinden kalkmış.

“Artık çiftliğe dönüp oradakilere yeni ailemi gösterebilirim!” diye düşünmüş. Hepsini tam mı diye, cik cik öten yavrularını saymaya başlamış.

“Yo, olamaz!” demiş yumurtalardan birinin henüz çatlamamış olduğunu görünce.

O sırada oradan geçen bir ördek, “Yuvanda hâlâ çatlamamış iri bir yumurta var,” demiş. “Bahse girerim bir hindi yumurtasıdır.”

“Hindi yumurtasıymış, höh! O benim yumurtam,” demiş anne ördek ters ters. İç çekerek yumurtanın üstüne oturmuş.

Bu son yumurta da çatlayınca içinden iri, çirkin bir ördek yavrusu çıkmış. Anne ördek bu yavruyu görünce onun çirkinliğinden biraz utanç duymuş.

“Neyse ki diğer yavrularım güzel,” diye düşünmüş ve artık daha fazla vakit kaybetmeden çiftliğe gitmek istediği için yavrularını peşine takarak suya girmiş.

“Çirkin olanı hiç olmazsa iyi yüzüyor,” demiş anne ördek kendi kendine. “Öyleyse hindi olamaz. Çünkü hindiler yüzemez. Belki büyüdükçe güzelleşir. Belki bir süre sonra da büyümesi durur.”

Ne yazık ki tam tersi olmuş. Çirkin Ördek giderek daha da büyümüş ve diğer ördeklerden daha da farklılaşmış. Çevresindeki hayvanlar onu hiç rahat bırakmıyor, onunla hep ‘Çirkin Ördek’ diyerek alay ediyormuş. Kardeşleri bile vak vak edip başının etini yiyor, “Seni bir kedi kapsa da senden kurtulsak,” diyorlarmış. Tavuklar onu kovalıyor, onlara yem veren kız da ayağıyla onu ittirerek yemlerin yanından uzaklaştırıyormuş.

Çirkin Ördek bütün bunlara daha fazla dayanamamış. Çitlerin üzerinden uçarak atlamış ve çiftliği iyice geride bırakıp yaban ördeklerinin yaşadığı yere gelene kadar hiç durmadan yürümüş. Fakat yaban ördekleri de onun çirkin olduğunu düşünmüşler ve onunla dostluk kurmak istememişler.

Çirkin Ördek yapayalnız ortada kalmış. Ağaç dallarıyla çitlerdeki küçük kuşlar bile onu görünce kaçıyorlarmış. “Çirkin olduğum için kaçıyorlar,” demiş kendi kendine.

Tek başına oradan oraya dolaşmış durmuş. Bir ara, iki yaban kazıyla dost olmuş, fakat onlar da avcılarını görünce uçup gitmişler. Bir seferinde de yaşlı bir kadın onu tutup evine götürmüş, ama kadının kedisiyle tavuğu, “Hem suyu seven, hem de yumurtlamayan kuş mu olur?” diyerek onunla alay edince dayanamayıp oradan da kaçmış.

Sonra mevsim değişmiş. Ağaç yaprakları sararıp solmaya başlamış. Bir akşam üzeri, güneş batarken bembeyaz tüylü, büyük ve güzel kuşlardan oluşan bir kuş sürüsü Çirkin Ördek’in tam önünden, çalılıkların arasından havalanmış. Uçarken dalgalanıyormuş gibi hareket eden çok zarif, uzun boyunlu kuşlarmış bunlar.

“Bekleyin beni!” diye seslenmiş Çirkin Ördek, ama kuşlar kocaman kanatlarını açar açmaz gökyüzünün derinliklerinde kaybolmuşlar. Çirkin Ördek sevincinden suyun içinde bir fırlıdak gibi dönmeye başlamış, sonra hızını alamayıp suyun dibine dalıp çıkmış. Boğazından çıkan garip sesler onu bile korkutmuş. O beyaz tüylü kuşları bir türlü aklından çıkaramıyormuş. Ne cins kuşlarsa onlar, onları çok sevmiş.

Kış pek uzun ve sert geçmiş. Çirkin Ördek birkaç kez ölümden dönmüş.

Bir seferinde buzun üstünde az kalsın donuyormuş. Neyse ki oradan geçmekte olan bir çiftçi onu görmüş de kurtarmış. Sonunda kış bitmiş bahar gelmiş ve Çirkin Ördek uçabildiğini keşfetmiş, öyle suyun üstünde değil çok daha yüksekte, gökyüzünde.

Bir gün kanatlarının gücünü denerken aşağıda, bir dereye daha önce gördüğü o beyaz tüylü kuşlardan birçoğunun yüzdüğünü görmüş. Bir an bile düşünmeden, “Aşağı iniyorum,” diye kararını vermiş. “Çirkin de olsam onların yanlarına gideceğim.” Böylece dereye, suyun üzerine inmiş.

Kıyıda iki çocuk beyaz kuşlara ekmek kırıntısı atıyormuş. Çirkin Ördek'i görünce hemen annelerine, "Anne bak!" demişler. "Bir kuğu daha var orada! Bu kuğu diğerlerinden daha güzel hem de!"

Çirkin Ördek çocukların ne demek istediğini anlamamış. Beyaz kuşlar arkalarına dönüp ona bakınca utancından boynunu bükmüş. "İsterseniz siz de Çirkin Ördek diye alay edin. Umurumda değil artık!" demiş içinden.

Sonra, başını kaldırırken suda ilk kez kendini görmüş. Upuzun bir boynu, bembeyaz, harika tüyleri varmış.

"Merhaba!" demişler diğer kuğular. "Hoşgeldin." Sonra hepsi suyun üstünde ona doğru süzölmüşler. Hiçbiri çiftlikteki kuşlar gibi ona alay ederek bakmıyorlarmış. Boyunlarını zarifçe eğerek, "Ne kadar güzelsin," diyorlarmış sanki.

Çirkin Ördek, "Demek ben Çirkin Ördek değilmişim. Bir kuğuymuşum!" diyerek sevinçle çırpmaya başlamış kanatlarını.

Hans Christian Andersen

Bremen Mızıkacıları Çocuk Masalı

Vaktiyle bir adamın bir eşegi varmış. Bu eşek çuvalları bıkmadan usanmadan yıllarca değirmene götürmüş. Fakat artık gücü kalmamış, işe yaramaz bir duruma düşmüş. Sahibi onu boş yere beslemek istemiyormuş. Eşek de işlerin yolunda olmadığını sezmiş, başını alıp çıkmış, Bremen yolunu tutmuş. Orada kent çalgıcısı olabileceğini sanıyormuş.

Eşek böylece az gitmiş, uz gitmiş, dere tepe düz gitmiş; yolda boylu boyunca yatan bir av köpeğiyle karşılaşmış. Hayvan, koşmaktan yorulmuş köpekler gibi soluyup duruyormuş. Eşek sormuş:

- Ne soluyup duruyorsun böyle bakayım, bekçi baba?

Köpek:

- Sorma, demiş, yaşlandım. Günden güne güçten düşüyorum. Avda koşamıyorum diye sahibim beni öldürmek istedi... Ben de kaçıp kurtuldum. Bundan sonra karnımı nasıl doyuracağım bilmem!

Eşek:

- Sana bir şey söyleyeyim mi, demiş, ben Bremen'e gidiyorum... Kent çalgıcısı olacağım... Benimle gel, sen de bandoya gir! Ben lavta çalarım, sen de davul...

Bu öneri köpeğin hoşuna gitmiş. İki birlikte yola çıkmışlar. Aradan uzun zaman geçmemiş. Yolun kıyısında bir kedi görmüşler. kedinin suratından düşen bin parça oluyormuş.

Eşek:

- Ne o? İşin sarpa mı sardı yoksa, yaşlı palabıyık? demiş.

- İnsanın başında ateşler yanarken nasıl neşeli olur? Artık yaşım ilerledi. Dişlerim kütleşti... Farelerin peşinde koşacağıma sobanın arkasında oturup pinekliyorum. Bu yüzden hanımım beni suya atıp boğmak istedi. Ben kaçıp kurtuldum ama son pişmanlığın yararı olmuyor. Şimdi nereye gideyim?

- Bizimle birlikte gel. Müzikten anladığın bilinir. Oraya varınca kent mızıkacısı olursun!

Kedi bu sözü hoş karşılamış, onlarla birlikte yola çıkmış.

Bu üç yurt kaçağı bir çiftliğin önünden geçerken selamlık kapısının üstünde cıyak cıyak öten bir horoz görmüşler; eşek:

- Sesin insanın iliğine kemiğine işliyor... Neyin var kuzum? demiş. Horoz:
- Havanın güzel olacağını haber verdim. Bugün bizim sevgili hanımımızın günüdür. "Kristkind"ciğin gömleğini yıkamıştı. Onu kurutmak istiyor. Ama yarın pazar, konuklar gelecek. Onun için hanım hiç acımadan aşçı kadına söyledi. Yarın benim çorbamı yiyecekmiş. Nasıl olsa bu akşam kellem uçacak. Bari ben de gırtlığım yırtılıncaya kadar bağırayım dedim.

Eşek:

- Zavallı albaş, demiş, öyleyse bizimle gel daha iyi. Biz Bremen'e gidiyoruz. Nerede olsan ölümden daha iyisini bulabilirsin. Sesin güzel... Hepimiz bir arada şarkı söylersek hoş bir şey olacak kesin.

Horoz bu öneriyi beğenmiş. Dördü birlikte yola çıkmışlar. Bunlar bir günde Bremen'e varamamışlar. Akşam olunca bir ormana gelmişler; burada geceleyim demişler. Eşekle köpek büyük bir ağacın altına uzanmışlar. Kediyle horoz da dallara çıkmışlar, ama horoz en tepedeki dalları daha güvenli bulmuş, oraya uçup tünemiş. Horoz uykuya dalmadan önce bir kez daha çevresine bakınmış. Uzakta küçük bir ışık görür gibi olmuş, arkadaşlarına seslenmiş: "Işık görünüyor, yakınlarda bir ev olsa gerek!" demiş.

Eşek:

- Öyleyse kalkalım, hemen oraya gidelim. Burada rahat edilmiyor demiş.

Köpek orada birkaç parça kemik, biraz et bulursa pek hoşuna gideceğini düşünmüş.

Bunun üzerine ışığın bulunduğu yana doğru yola koyulmuşlar. Yaklaştıkça ışığın parıltısı artmış. Sonunda haydutların barındığı eve gelmişler.

İçlerinde en irisi eşek olduğu için pencereye o yaklaşmış, içeriye bakmış.

Horoz sormuş:

- Neler görüyorsun, babacan?

Eşek:

- Neler mi görüyorum? demiş. Kurulmuş bir sofraya... Üstünde her türlü

yiyecek, içecek var... Haydutlar oturmuş, keyif çatıyorlar.

Horoz:

- Tam bize göre bir iş, demiş.

Eşek:

- Ah sorma kardeş demiş, şu sofranın başında biz olsak ne olurdu sanki?

Haydutları buradan nasıl kaçıralım? diye her kafadan bir ses çıkmış.

Sonunda bir çare bulmuşlar: Eşek ön ayaklarını kaldırıp pencereye

dayayacak. Köpek eşeğin sırtına çıkacak. Kedi köpeğin üstüne

tırmanacak. Horoz da uçacak, köpeğin tepesine konacak!

Dedikleri gibi yapmışlar. Sonra biri işaret verince hep bir ağızdan şarkı

söylemeye başlamışlar: Eşek anırmış, köpek havlamış, kedi miyavlamış,

horoz da ötmüş. Sonra şangur şungur pencereden içeri dalıvermişler!

Haydutlar bu korkunç bağırışmayı duyunca oldukları yerde havaya

fırlamışlar. İçeriye herhalde bir hortlak girdi sanmışlar. Evden çıkıp

ormana doğru kaçmaya başlamışlar.

O zaman dört ahbap sofranın başına kurulmuşlar, haydutların artıklarına

saldırmışlar. Sanki kırk yıldan beri açmış gibi, yemekleri atıştırmışlar.

Dört çalgıcı işlerini bitirine ışığı söndürmüşler. Herkes kendi keyfine

göre rahat edebileceği bir yer aramış: Eşek gübrelerin üzerine uzanmış,

köpek kapı arkasına, kedi ocakta sıcak külün yanına, horoz da bir tüneğin

üstüne...

Yol yorgunu oldukları için az sonra da hepsi uykuya dalmış.

Vakit gece yarısını geçmiş. Haydutlar uzaktan bakmışlar, artık evde ışık

yanmıyor, her yan da sessiz. Elebaşları:

- Boş yere mantara basmamalıydık ama oldu! demiş.

İçlerinden birini oraya yollamış, eve baktırmış. Gönderilen adam her yanı

sessiz bulmuş, mutfağa girmiş. Lamba yakmak istemiş. Kedinin

parıldayan gözlerini yanık ateş sanmış, kükürtlü bir çöp almış, bunu

ateşte tutuşturmak istemiş. Ama kedi şakadan anlar mı? Hemen adamın

suratına atılmış, tırmık içinde bırakmış.

Haydudun korkudan ödü patlamış, arka kapıdan fırlayıp kaçmak istemiş

ama oracıkta yatan köpek üstüne saldırmış, bacağını ısırılmış. Adam

avludan, gübrelere basıp kaçarken eşek de arka bacaklarıyla hatırı sayılır

bir çifte savurmuş. Bu gürültülere uyanan horoz da:

- Ö ö rö ö... diye avazı çıktığı kadar ötmeye başlamış.

Haydut alabildiğine koşarak soluk soluğa elebaşının yanına gelmiş:

- Sormayın demiş, evde korkunç bir cadı oturuyor. Suratıma doğru tısladı, uzun tırnaklarıyla yüzümü gözümü tırmaladı. Kapının önünde bir herif duruyor. Elinde bir kama var. Bacağıma sapladı. Avluda bir karakoncoloz yatıyor. Beni meşe sopasıyla patakladı. Damda da yargıç oturuyor: "Getirin şu keratayı bana!" diye bar bar bağıyordu. Zor kaçıp kurtuldum ellerinden...

O günden sonra haydutlar bir daha eve girme gözüpekliğini gösterememişler ama burası dört Bremen çalgıcısının pek hoşuna gitmiş. Artık buradan çıkıp gitmek istememişler.

Sihirli Fasulye Sırığı Masalı

Bir zamanlar yoksul ve dul bir kadın varmış. Oğlu çok tembel bir delikanlı olduğu için paraları yok denecek kadar azmış.

Bir gün o kadar zor bir duruma düşmüşler ki, kadıncağz ellerinde kalan tek mal varlığını, Süt Beyazı isimli ineklerini satmaya karar vermiş. Oğluna ineği pazara götürüp satabileceği en iyi fiyata satmasını söylemiş.

Delikanlı pazara giderken yolda tuhaf bir yaşlı adama rastlamış. Yaşlı adam ineğe bir göz atmış ve delikanlıya, "Bak çocuğum, bana bu ineği verirsen karşılığında sana çok değerli şeyler veririm," demiş. Sonra cebinden beş fasulye tanesi çıkarmış.

"Fasulye tanesi mi?" demiş delikanlı tereddütle."

"Ama bunlar sihirli," demiş yaşlı adam. Adam öyle deyince bu iş delikanlının aklına yatmış ve fasulyeler karşılığında Süt Beyazı'nı yaşlı adama vererek yaptığı değiş tokuştan memnun, eve dönmüş.

"Anne! Bak elimde ne var!" diye seslenip olanları anlatmış delikanlı eve dönünce. Ama annesi ona çok kızmış. Fasulye tanelerini dışarı, eline geçirdiği tavayı da delikanlıya fırlatmış. Sonra da ceza olsun diye onu odasına yollamış ve ona yemek vermemiş.

Sabah olunca delikanlı gözlerine inanamamış. Yatak odasının

penceresinden, dışarıda bir bitkinin hızla büyüdüğünü görmüş. Bu ne bir ağaç, ne de dev bir ayçiçeğiymiş; göğe doğru büyümüş sihirli bir sırık fasulyesiymiş. Delikanlı hemen pencereden sarkıp sihirli fasulyeye tutunmuş ve tırmanmaya başlamış.

Yarım saat sonra kendini, her şeyin normalden daha büyük olduğu garip bir ülkede bulmuş. Tarlaların ötesinde çok büyük bir ev varmış. Delikanlı evin yanına gidip kapıyı çalmış. Kapıyı bir kadın açmış.

“Yiyecek bir şeyiniz var mı?” diye sormuş delikanlı.

“Var,” demiş kadın. “Ama dev kocam gelince ortadan kaybolman gerek. Çünkü çocuklara hiç dayanamaz, onları hemen yer.”

Delikanlı tam bir şeyler yemek üzere sofraya otururken dışarıdan birinin gür bir sesle şunları söylediğini duymuş:

“Fee-fi-fo-fum,

işte bir çocuk kokusu duydum.

Ölü de olsa, diri de olsa güzeldir onları yemek.

Kemiklerini öğütür, yaparım kendime ekmek.”

“Fırına saklan. Hemen!” demiş kadın delikanlıya. Sonra da kocasına, “Ne çocuğu hayatım, dün kediye verdiğim et parçalarının kokusunu aldın herhalde,” diye seslenmiş.

Yemekten sonra dev kese kese altınlarını saymaya başlamış. Kısa bir süre sonra altın saymaktan yorulup uykuya dalmış. Delikanlı saklandığı yerden çıkıp bir kese altın almış. Keseyi sihirli fasulyesinden aşağıya atmış, ardından fasulyenin sırığına tutuna tutuna aşağıya inmiş. Annesi artık şanslarının döndüğüne bir türlü inanmamış.

Ama birkaç ay sonra ellerindeki tüm altınlar bitmiş. Delikanlı tekrar sihirli fasulyesine tırmanarak devin yaşadığı ülkeye gitmiş. Devın karısı bu kez ona kuşkucu bir şekilde davranıyormuş.

“Geçen gelişinde bir kese altınımız kayboldu,” diye iğnelemiş onu. Ama yine de delikanlıyı içeri almış.

Çok geçmeden dev çıkagelmiş. “Fee-fi-fo-fum,” diye bir şarkı söylüyormuş. Bunu duyan delikanlı hemen yine fırına saklanmış.

“Ne çocuğu, hayatım,” demiş devin karısı. “Dün yediğin piliç haşlamasının kokusunu duydun herhalde. Sen etli böreğini yemene bak!”

Yemeğini bitirdikten sonra dev, karısına, “Kadın, bana tavuğumu getir,” demiş. Karısı hemen tavuğu getirmiş. “Yumurtla!” diye emretmiş dev ve delikanlının hayret dolu bakışları altında tavuk altın bir yumurta yumurtlamış. Tabii delikanlı tavuğu da alıp evine götürmüştü.

Delikanlı ile annesi böylece zengin olmuşlar. Ama bir yıl sonra çocuk şansını bir kez daha denemeye karar vermiş ve tekrar sihirli fasulyesine tırmanmış. Bu sefer eve, devin karısına görünmeden girip, bir bakır tencerenin içine saklanmış.

Dev girmiş içeri. “Fee-fi-fo-fum,” diye başlamış yine tekerlemesine.

“Eğer bu yine o lanet olası çocuksa, fırına bak hayatım, kesin oradadır,” demiş karısı.

Delikanlı orada değilmiş tabii ki.

“Buralarda bir yerde, eminim,” diye gürelemiş dev, ama karısıyla birlikte evin altını üstüne getirmelerine rağmen onu bulamamışlar.

Bu sefer dev yemekten sonra altın bir harp çıkarmış ortaya. “Söyle!” diye emretmiş ve harp ninniler söyleyip onu uyutmuş. O an delikanlı bu harpı her şeyden çok istediğini anlamış. Horlamakta olan devin dizine tırmanmış, masaya atlamış ve harpı kapmış.

“İmdat!” diye bağırmış harp. Delikanlı, sırtında harp, masadan aşağıya atlamış. Dev peşine takılmış. Delikanlı sihirli fasulyesini yarılacağına harp, “İmdat!” diye bağırmış yine. Dev delikanlının peşinden sırtık fasulyesine atlamış.

Delikanlı aşağıya ulaşınca, “Anne! Çabuk bir balta getir,” diye bağırmış. İkisi birlikte sihirli fasulyeyi baltayla kesmeye başlamışlar. Bir süre sonra sihirli fasulyeyle birlikte dev de yere düşmüş ve anında ölmüş.

“Üf!” demiş çocuk. “Az kalsın gidiyorduk!”

O günden sora delikanlıyla annesi zenginler gibi yaşamışlar. Onlar söyledikçe tavuk altın yumurta yumurtluyormuş. İnsanlar altın harpı dinlemek için onlara para ödüyorlarmış. Delikanlının güzel bir prensesle evlendiği de söyleniyor. Kim bilir belki de gerçekten evlenmiştir.

Parmak Çocuk Masalı

Bir terzinin bir oğlu varmış. Bu çocuk o kadar küçük kalmış ki, boyu bir başparmaktan fazla uzamamış. Bunun için ona "Parmak Çocuk" derlermiş.

Ama çocuğun cesareti pek fazlamış. Bir gün babasına demiş ki:

Babacığım, ne olursa olsun ben uzaklara gideceğim!

Babası:

- Pekâlâ oğlum, demiş. Uzun bir iğne almış, lambaya tutarak ucuna balmumundan bir topak yapmış:
- İşte yol için sana bir de kılıç! demiş.

Minik terzi, kendileriyle birlikte son kez bir daha yemek yemek istemiş. Annesinin bu son yemek için neler pişirdiğini görmek üzere fırlayıp mutfağa gitmiş. O sırada yemek hazırmış. Tencere ocağın üzerinde duruyormuş. Oğlan demiş ki:

- Ne yemekler var anne?

Annesi:

- Git, kendin bak işte! demiş.

Parmak çocuk ocağa sıçramış. Tencerenin içine bakmış. Fakat boynunu pek fazla uzattığı için yemeğin buğusu onu almış, yukarı doğru uçurmuş. Bacadan dışarı çıkarmış. Çocuk buğuyla bir süre havada dolaştıktan sonra yine yere inmiş. Artık başka ülkelerdeymiş. Şurada burada dolaşmış. Bir ustanın yanında iş bulup girmiş, ama yiyecekleri pek beğenmemiş. Ustasının karısına demiş ki:

- Bayan, bize daha iyi yemek vermezseniz çıkıp giderim. Hem de yarın sabah erkenden evinizin kapısına tebeşirle yazarım:

Bol patates, bir parça et,
Kalın burda sağ selamet:

Ustanın karısı çok kızmış:

- Daha ne istiyorsun sanki bücür?.. demiş.

Bir bez parçası kapmış, çocuğa vurmak istemiş. Fakat minik terzi hemen

yüksüğün altına kaçmış. Oradan dışarıya bakar, kadına dilini çıkarırmış. Kadın yüksüğü kaldırmış; çocuğu tutmak istemiş ama Parmak Çocuk bez parçasının arasına sokulmuş. Kadın bezin kıvrımlarını açıp onu ararken oğlan masanın yarığına girmiş. Başını dışarı çıkarıp:

- Ce... e... e... ustanın bayanı! diye seslenmiş.

Kadın başına vurmaya uğraşırken Parmak Çocuk çekmecenin altına kaçmış, ama sonunda kadın onu ele geçirmiş, kapı dışarı atmış.

Minik terzi yola çıkmış, büyük bir ormana varmış. Burada bir sürü haydutla karşılaşmış. Bunlar kralın hazinesini soymak istiyorlarmış. Minik terziyi görüne şöyle düşünmüşler: "Bu küçücük herif anahtar deliğinden girebilir. Bize kapıları açar." İçlerinden biri seslenmiş:

- Hey bana bak pehlivan! Bizimle birlikte Hazine'ye gider misin? Sürünerek içeri dalıp paraları dışarı atabilirsin!

Parmak Çocuk düşünmüş, taşınmış; sonunda:

- Peki! demiş.

Onlarla birlikte Hazine'ye gitmiş. Orada kapının altını, üstünü gözden geçirmiş. Aralık bir yeri olup olmadığını araştırmış. Az sonra, geçebileceği kadar genişlikte bir aralık bulmuş. Hemen içeri dalmak istemiş, ama kapının önünde duran nöbetçilerden biri onu görmüş.

Arkadaşına seslenmiş:

- Şurada sürünüp duran çirkin örümcek ne? Dur şunu çiğneyivereyim.

Öbürü:

- Bırak zavallı hayvanı! demiş, sana bir zararı yok ki...

Bunun üzerine Parmak Çocuk kapının aralığında sağ ve esen Hazine'ye girmiş. Pencereyi açmış. Haydutlar bu pencerenin altında bekliyorlarmış.

Paraları birer birer atmaya başlamış. Minik terzi işin en tatlı yerindeyken, kralın hazinesini görmek için gelmekte olduğunu duymuş.

Hemen sürüne sürüne bir yere sokulmuş.

Kral paralardan birçoğunun eksildiğini anlamış; fakat bunları kimin çalabileceğine akıl erdirememiş. Çünkü kilitlerle sürgüler yerli yerinde duruyorlarmış. Sonra her şeyin çok iyi korunduğu da görülüyormuş.

Bunun üzerine kral çıkıp giderken iki nöbetçiye:

- Dikkat edin! Paranın peşinde biri var! demiş.

Parmak Çocuk yeniden işe koyulunca, nöbetçiler içerdeki paraların kıpırdadığını tiring, tiring tiring, tiring diye sesler geldiğini duymuşlar. Hırsız yakalamak için hemen içeri dalmışlar. Fakat bunların geldiğini işiten minik terzi daha atik davranıp bir köşeye fırlamış, üstüne altın bir para örtmüş. Hiçbir yanı görülmez olmuş. Bir yandan da nöbetçilerle alay olsun diye: "buradayım!" diye seslenirmiş. Nöbetçiler sesin geldiği yana koşarken o da başka bir köşeye kaçıp, başka bir paranın altına saklanır: "Hey... Buradayım ben!" diye bağırırmış. Bu kez nöbetçiler oraya seğirtirlermiş. Oysa Parmak Çocuk üçüncü bir köşeden seslenirmiş: "Hey... burdayım, burda!" Böylece onları deliye çevirmiş, yorulup gidinceye kadar adamları Hazine'nin içinde oradan oraya koşturmuş, durmuş. Sonra da paraların hepsini birer birer dışarı atmış. Sonuncuyu olanca gücüyle fırlatmış, kendisi de daha atik davranarak bu paranın üzerine sıçramış; onunla birlikte pencereden aşağı inmiş. Haydutlar kendisinden pek hoşnut kaldıklarını söylemişler:

- Sen pek müthiş bir kahramansın, bizim elebaşımız olur musun?
 demişler.

Parmak Çocuk onlara teşekkür etmiş, fakat önce dünyayı görmek istediğini söylemiş. Paraları bölüşmüşler. Minik terzi bunlardan bir tek metelik istemiş. Çünkü daha fazlasını taşıyamıyormuş.

Sonra kılıcını yine beline bağlamış; haydutlara "iyi günler" demiş, yola koyulmuş. Birkaç ustanın yanında işe girmiş. Fakat bu işleri beğenmemiş. Sonunda bir hana uğak olmuş ama hizmetçi kızlar ondan hoşlanmamışlar. Çünkü onlar kendisini göremedikleri halde, Parmak Çocuk onların gizlice yaptığı her şeyi görüyormuş. Tabaklardan aldıkları şeyleri, kilerden aşırıklarını hancıya haber verirmiş. Bunun üzerine kızlar:

- Alacağın olsun, sana gösteririz! demişler. Ona bir oyun oynamaya karar vermişler.

Bir süre sonra hizmetçilerden biri bahçede otları biçerken parmak çocuğu otların yanında hoplayıp zıplar görünce, onu da birlikte biçmiş, otlarla birlikte büyük bir beze bağlamış, gizlice ineklerin önüne atmış. Bu hayvanlar arasında iri, kara bir tanesi varmış. Parmak çocuğu incitmeksizin otlarla birlikte yutmuş. İçerisi çocuğun hoşuna gitmemiş. Çünkü burası kapkaranlıkmış. Işık da yanmıyormuş. İnek sağılırken Parmak Çocuk içerden seslenmiş:
Fıstık fıstık fişte,

Doldu kova işte!
Ama süt sağılırken çıkan gürültüden bu ses duyulmamış. Sonra ev sahibi
ahıra girmiş:

- Yarın şuradaki inek kesilecek! demiş.
Bunu duyunca Parmak Çocuk korkmuş. Avazı çıktığı kadar bağırması:

- Önce beni çıkarın... İçinde ben varım!
Adam bu sesi duymuş ama nereden geldiğini anlayamamış:

- Neredesin? demiş.
Parmak Çocuk:

- Karanın içindeyim! demiş.
Adam bundan bir şey anlayamamış, çıkıp gitmiş.

Ertesi sabah inek kesilmiş. Bereket versin hayvan parçalanırken satır
parmak çocuğa dokunmamış ama sucukluk etlerin arasına karışmış.

Kasap gelip işe başlarken oğlan avazı çıktığı kadar bağırması:

- Pek fazla kıyma... O kadar çok kıyma... Etlerin arasında ben varım!

Kıyma bıçaklarının gürültüsü içinde bu sesi duyan olmamış. Zavallı
Parmak Çocuk büyük bir tehlike içinde kalmış. Fakat tehlike insanların
gücünü artırır, derler. Çocuk kıyma bıçaklarının arasından öyle bir
fırlayış fırlamış ki kendisine bir şey olmamış. Sapsağlam kalmış ama
kaçıp gidememiş. Yağlarla birlikte bir sucuğun içine tıklılmaktan başka
kurtuluş yolu bulamamış. Burası biraz darcaymış. Sonra islenip kurumak
üzere sucuğu bacanın içine asmışlar. Burada bir türlü vakit
geçiremiyorlar. Sonunda kış gelince bacadan indirmişler. Çünkü
müşterilerden birine sucuk verilecekti. Hancı kadın sucuğu dilerken
Parmak Çocuk, boynu kesilmesin diye başını fazla uzatmayarak kendini
korumuş. Sonunda biçimine getirmiş, dışarı fırlamış.

Başına türlü yıkımlar gelen bu evde minik terzi daha fazla kalmak
istememiş. Hemen yola çıkmış ama bu özgürlüğü uzun sürmemiş. Boş
kırlarda yoluna bir tilki çıkmış. Onu bir solukta yutuvermiş. Minik terzi:

- Aman bay tilki! diye seslenmiş, boğazınızda takılı kalan benim işte...

Beni özgür bırakın ne olur?

Tilki:

- Hakkın var, demiş? Senden ne olacak ki... Babanın evindeki tavuklar için bana söz verirsen seni salıveririm!

Parmak Çocuk:

- Seve seve demiş, tavukların hepsi senin olsun. Ant içiyorum işte!.. Bunun üzerine tilki onu salıvermiş; hem de evine kadar götürmüş. Babası sevgili minik oğlunu yeniden görünce bütün tavuklarını seve seve tilkiye vermiş. Parmak Çocuk:

- Hem sana güzel bir para da getirdim!
diye yolculukta eline geçirdiği meteliği babasına uzatmış.

- Peki ama, yesin diye zavallı tavuklar tilkiye niçin verildi sanki?..
- Hay budala hay... Babana çocuğu, evdeki tavuklardan daha değerlidir de ondan!

Bir Çivi Bir Ülkeyi Nasıl Kurtarır?

Bir tüccar atına atlayıp, uzak kentlerin birine gitmiş. Elindeki kıymetli taşları satarak tekrar yaşadığı kente dönmek arzusunda imiş... Öğle üzeri bir yerde mola vermiş. Atının bakımını yapan uşak; "Efendim!" demiş. "Atınızın sol arka ayağının nalından bir çivi noksan. Çiviye çakmamı ister misiniz?"

Tüccar; "Bir şey olmaz demiş. Vakit kaybetmeme gerek yok. Nasıl olsa altı saatlik yolum kaldı, gidene kadar da nal düşmez herhalde." İkinci üzeri bir konakta, tekrar dinlenmek için mola vermiş. Atın yemini ve suyunu veren uşak tüccara; "Efendim" demiş. "Atınızın sol arka ayağının nalı yok. Ne yapmamı istersiniz?" Tüccar; "Hiç bir şey yapmayın!" demiş. "Sunun şurasında birkaç saatlik yolum kaldı. Vakit kaybetmeden yoluma devam etmem lazım. Gidene kadar bir şey olmaz."

Adam yola çıkmış. Fakat çok geçmeden at aksamaya başlamış. Bu topallama uzun sürmemiş. Sonunda yere düşen atın bir ayağı kırılmış. Adam çaresiz atı bırakmış. Onun yükünü de sırtına alarak, yolun geri kalan kısmını yürüyerek tamamlamak zorunda kalmış.

Sonra da; Aaah, benim akılsız kafam aah!" demiş. Bütün bunlar bir tek çivi yüzünden geldi başıma. Beş dakika bekleyip çiviye çaktırsaydım, hem saatlerce yürümemiş olacaktım. Hem de at, boşu boşuna ölmeyecekti. Büyük Türk hakanı Atilla; "Atımın nalındaki bir çivi düşseydi, bu büyük ülke olmazdı!" demiş. "Ama nasıl olur?" demişler. "Bir çivi bir ülkeyi nasıl kurtarır?" Atilla cevap vermiş; "Bir çivi bir nalı, bir nal bir atı, bir at bir komutanı, bir komutan bir orduyu, bir ordu da koca bir ülkeyi kurtarır. Şimdi anladınız mı? Bir çivinin eksikliği, ne kadar büyük kayıplara sebep oluyormuş."

Nasreddin Hoca ile ilgili kıssalar

Nasreddin Hoca büyük bir mütefekkir, büyük bir düşünürdür. Onun bu yönü her cihette dikkate alınmalıdır. Halk dilinde Hoca'nın nüktedanlığı, hikâyelerine gülünmesi çoğunlukla aldığı bedduaya bağlanır. Konu ile çok farklı rivayetler vardır. En ilginçlerinden biri şöyledir:

Bir rivayete göre Hallac-ı Mansur, Seyyid Nesimî ile Nasreddin Hoca arkadaşlık etmekte imişler. Bu üç kişi manevi eğitim almak, ruh ve düşünce dünyalarını zenginleştirmek için bir Şeyhin öğrencisi olmuşlar. Şeyhin bir koyunu varmış. Şeyh Efendi keser, pişirir ve afiyetle hep birlikte yerlermiş. Şeyh tekrar hayvan kemiklerini toplar, yan yana getirir ve Allah'dan niyazda bulunur bulunmaz Allah'ın hikmeti gereği koyun dirilirmiş.

Bir gün Hallac-ı Mansur ile Nesimî, Şeyhin bulunmadığı bir sırada koyunu kesmeye karar vermişler. Biz de şeyhimiz gibi dua ederiz, canlanır, demişler. Mansur hayvanı kesip çengele asmış. Nesimî'de derisini yüzmüş. Nasreddin Hoca ise bu işlere hiç karışmamış, fakat arkadaşlarının hareketlerine gülmüş.

Koyunu pişirip güzelce yemişler, akabinde de şeyhlerinin yaptığı gibi kemikleri bir araya toplayıp, dört başı mamur bir dua da bulunmuşlar. Fakat gelin görün ki, hayvan bir türlü dirilmemiş. Bu sırada Şeyh gelmiş, işi anlamış, fena halde canı sıkılmış. Hayvanı kim kesti, diye sormuş. Mansur ben kestim, astım deyince, dilerim Allah'dan sen de asılasın diye bedduada bulunmuş. Ve tekrar sormuş, kim yüzdü, demiş. Nesimî, ben yüzdüm deyince Şeyh, sende yüzüleceksin, demiş! Sıra Hoca'ya gelmiş.

Rahmetullahi Aleyh ben bir şey yapmadım, sadece bunlara güldüm deyince Şeyh, öyle ise sana da insanlar kıyamete kadar gülsünler duasını etmiş. Tabii keşke etmeseymiş. Hallac-ı Mansur asılmış, Nesimî de öldürülüp derisi yüzülmüş. Hoca'ya gelince, fıkraları anlatılıp anlatılıp hep gülünmüş, hâlâ da gülünmektedir.

Yine de siz siz olun hocaların bedduasını almaktan kaçının.

Sözün Özü

Nükte tavzih için, meseleleri iyice açıklamak maksadına matuf olarak yapılır. Sadece muhatapları güldürmek bahanesiyle "Bakın, size bir nükte

anlatayım.. bir tane daha.." demek gevezelik ve münasebetsizlik olur. Bazen, mesela, Nasreddin Hocadan bir nükte anlatırsınız. Ama o nükte, temel mantığınızda, fikrinizdeki ve konuşmanızdaki bir boşluğu doldurmak için olmalıdır. Yoksa nükte yapılmaz, fıkra anlatılmaz şeklinde anlaşılmalıdır.Hoca

Yarasaydı, sahibine yarardı

- At nalının insanlara uğur getirdiğine inanan biri, Hoca'ya sormuş:
- "Hocam, at nalı insana uğur getirirmiş, evin kapısına assak günah olur mu?" Böyle hurafelerin dine aykırı olduğunu her zaman anlatan hoca, bu sefer farklı bir yöntemle cevap vermiş:
 - "Eğer uğur getiriyorsa, asabilirsin. Ama bence getirmez. Çünkü atlarda bir değil, dört nal olmasına rağmen şimdiye kadar bir faydası olduğunu görmedim aksine akşama kadar yediği kamçının, taşıdığı yükün ve koşturulduğu yolun hesabı yoktur."

Hoca ile Hakim

- Hoca, Sivrihisar'da hatip iken, Hakim ile kavga eder, nasılsa hakim döşeginde ölümle pençeleşmektedir. Hocaya:
- "Gel, telkin ver", derler. O da:
 - "Başka bir hoca bulun, o benimle kavgalıdır, sözümü tutmaz!"

Hepsini

- Zengin bir adam Hoca'yla alay etmek için:
- "Hocam sen bu kitapların hepsini okuyor musun gerçekten?" Der.
Hoca:
 - "Senin kaç evin ve koyunun var?" diye sorunca, adam:
 - "O kadar çok ki sayısını ben bile bilmiyorum." Deyince Hoca cevabı yapıştırır:
 - "Sen o evlerin hepsinde yaşayıp koyunların hepsini de yiyor musun?"

Kime İtimat

- Hoca, altını çize çize "Hiç bir dünyevi işle iştigal etmedim" diyor ya!.. Bunu duyan ve Hoca'nın da on-onbeş horantaya baktığını bilen biri:
- "Hoca, demiş, sen bu onbeş horantaya neyle nasıl bakıyon Allah aşkına

yaaav? Nereden geliyor bu değirmenin suyu?.. Hoca Talak Suresi 2. ayetin sonundan itibaren okuyarak:

- “Kim Allah'a karşı takva üzere olursa, Allah ona, darlıktan genişliğe, bir çıkış yolu ihsan eder. Bir de ona, ummadığı yerden rızık verir, Kim Allah'a tevekkül ederse, Allah ona yeter...” Diye cevap vermiş, fakat adam tatmin olmamış:

- “Hoca, amenna, amenna da... Neyinen geçiniyooooon?

Diye tekrar sormuş,. Hoca bu kez de, Zümer süresi, 36. ayetle cevap vererek;

- “Allah kuluna kafi değil mi?” demiş, Adam yine aynı generellekle:

- “Hoca, amenna, anladık, Allah kuluna kafi de... Sen neyinen geçiniyooooon?” Diye üstelemiş. Hoca da dayanmamış ve latife babında:

- “Şu kadar hanım, bu kadar hamamın var!..” Gibilerden olmayan şeylerini saymaya başlayınca adam:

- “Hah, demiş şimdi oldu işte canım!..” Deyince, Hoca'nın tepesi atıvermiş:

- “Allah'a itimat etmiyon, hana hamama itimat ediyon sen! Çabuk, imanını tazele hergele!..

Kenefte Sakız Çiğnemek

Hoca'ya birisi gırgır olsun diye:

- “Hoca, demiş, ben kenefte bile sakız çiğnerim! Bunun kitapta yeri var mı? Hoca, bu zevzek zirzobu bozmamak için:

- “Bak oğlum, demiş, bunu bir daha yapma!”

Fakat, zirzop:

- “Anladık Hoca da... Sen bunun yerini kitap da gördün mü görmedin mi? Diye yılışınca, Hoca:

- “Hayır oğlum, demiş, ben görmediğim şeyi gördüm diyemem. Ama seni öyle kenefte sakız çiğneyerek çıkarken görenler, oraya ettiğin şeyi yediğini zannederler!

Adam Olmak

Hocaya bir gün:

-Adam olmanın yolu nedir? Diye sormuşlar.

Hoca şu cevabı vermiş:

-Bilenler söylerken, bilmeyenler can kulağıyla dinlemeli, bilmeyenler söylerken, susturmanın çaresine bakmalı!

Ne Tarafa Döneyim

Nasreddin Hoca Akşehir sokaklarında yürürken bir genç kendisini durdurur ve sorar:

- “Hocam,namaz kılariken kibleye doğru döneriz. Acaba abdest alırken ne tarafa dönmeliyiz?” Hocamız aslında hazır çeşmeye doğru dön diyecek ama Akşehir gençlerinin kendisine zaman zaman oynadığı oyunları hatırlayarak adama:
- “Ceketin,çorabın,ayakkabın,şapkan kısaca elbiselerin ne tarafta ise o tarafa dön!”

Müjde

Yolda bir tanıdığı Hoca'ya:

- Bir oğlun oldu, müjdem i isterim! demiş. Hoca:
- Allah'a bin şükür ama, demiş, benim oğlum oldu, bundan sana ne? Adam Olmak

Hoca'ya "Adam olmanın yolu nedir?" diye sormuşlar.

"Bilenler söylerken cân kulağıyla dinlemeli. Kendi söylediği sözü yine kendi kulağı işitmeli." demiş.

Hatim

Nasreddin Hoca ve karısı konuşuyorlardı. Karısı:

- “Benim yüzüme bakarken besmele çekiyorsun.”
- “Ne olmuş yani?”
- “İmam efendi, karısının yüzüne bakarak yasin okuyormuş.” Hoca güldü :
- “Ben o kadını görsem, hatim bile indiririm!..”

Minare Yapımı

Hoca merhum, Akşehir'de dolaşırken yanına daha önce hiç minare görmemiş bir adam yaklaşır.

- Bunları nasıl yapıyorlar, diye sorar. Hoca ciddiyeti bozmadan:
- Bunu anlamayacak ne var? Kuyuların içini dışına çevirirler, olur sana bir minare! demiş.

Secdeye kapanırsa

Bir gün Hoca, yol üstü bir hana inmiş. "Yahu, bu senin tavan da ne kadar gıcırıyor be, beşik mi mübarek!" diyecek olmuş ama, hancı baba hiç oralı olmamış; sözü şakaya boğarak;

- "Ağzını hayra aç Hoca, bu gıcırta beşik gıcırıtısı değil; tavan tahtaları Hak'ka tespih çekiyor!" demiş. Hoca da:

- "Ya bu tavan böyle tespih çeke çeke aşka gelip de secdeye kapanırsa, bizim halimiz nice olacak!"

Çömlek Hesabı

Hoca Ramazan günlerini hesaplamak için bir çömleğin içine her gün bir taş atmaktadır. Oğlu muziplik olsun diye içine bir avuç daha taş koyar.

Bir zaman sonra arkadaşları:

- "Bugün Ramazan'ın kaç acaba? diye sorarlar. 65 tane taş sayan Hoca 45'i der. Hiç Ramazan'ın 45 olur mu?" diye itiraz ederler.

Hoca, biraz şaşkınlık biraz da kızgın bir ifadeyle:

- "Ben yine insaflı davrandım. Benim çömlek hesabına bakacak olursak; bugün Ramazan'ın 65'i!"

Marifet

Bir adam, elinde mektup

- "Hocam, şu mektubu bana bir okusana." Hoca Farsça yazıyı iyi bilmediğinden geri verir. Adam şaşırır, Hocanın okuması yok zanneder:

- "Ayıp Hoca, ayıp! Benden utanmıyorsan başındaki koca kavuğundan utan!. Hoca kavuğu çıkartır madem ki iş kavuktur; Haydi giy de şunu, kendin oku bakalım mektubunu."

Ne Dediysen O

Çok bilmiş komşusu Hocayı sınamaya kalkmış.

- Hoca sen her şeyi bilirsin.

- Söyle bana Dünyanın merkezi neresidir? Hoca, adamın niyetini hemen anlamış:

- Tam bulunduğun yerdir, diye yapıştırmış cevabı.

- "Aman Hoca! Nasıl olur?" demiş adam. Hoca kızar gibi yapmış. Adam! Sordun, söyledik. İnanmazsan alır cetveli ölçersin.

Kibir

- "Hocam senin evliyalar katında ulu bir kişi olduğun söylenir aslı var mıdır?" Hoca'nın böyle bir iddiası elbette yoktur ama bir kere soruldu ya...

- "Her halde öyle olmalı." der. Çevresindekiler hemen:

- "O zaman göster bakalım kerametini derler." Hoca;

- "Ey ulu çınar çabuk yanıma gel!.." der. Der ama tabii ne gelen ağaç var ne giden. Hoca kendisi ağacın yanına gider. Halk,

- "Ne oldu Hoca ağacı getiremedin, kendin oraya gittin!" der ve gülerler, Hoca;

- "Bizde kibir yoktur, dağ yürümezse abdal(kul) yürür" der.

Dünyanın Dengesi

Hoca'ya bir gün: Sabah olunca insanların kimi o yana ,kimide bu yana gider. Sebebi hikmeti ne ola ki?

- Hepsi aynı yöne gidecek olsa, dünyanın dengesi bozulurda ondan.

Bilenler

Hoca kürsüye çıkar çıkmaz: "Ey cemaat ne anlatacağımı biliyor musunuz?" der fakat cemaatin ancak küçük bir kısmı bilmiyoruz der.

Hoca:

- "O zaman bilenler bilmeyenlere anlatsın" der ve vaaz etmeden kürsüden hemen iner.

Kürsüde

Hoca bir gün vaaz vermek için kürsüye çıkmış. Fakat olacak bu ya, aklına hiçbir şey gelmemiş. Oturmuş, oturmuş, nihayet

- "Ey cemaat size söylemek için aklıma bir şey gelmiyor desem ne dersiniz?" Oğlu da kürsünün dibinde oturuyormuş. Hemen ayağa kalkıp

- "İlâhi baba, hiçbir şey aklına gelmiyorsa, kürsüden aşağı inmek de mi gelmiyor."

Allah Taksimi Mi? Kul Taksimi Mi?

Çocuklar, mahallede birbirlerine girmişler. Kavga döğüş, kıyamet!... Ele geçirdikleri bir kucak cevizi bir türlü doğru dürüst bölüştüremiyorlarmış.

Kavganın kızıştığı bir sırada Hoca da oradan geçiyormuş. Çocuklar koşarak ona başvurmuşlar:

- Hoca Efendi, ne olur, şunları bize güzelce bölüştürüver!

Çocuklar bir kenara çekilmişler. Hoca geçmiş cevizlerin başına:

- Çocuklar demiş, Allah taksimi mi istersiniz, yoksa kul taksimi mi?

Çocukların hepsi birden:

- Allah taksimi, Allah taksimi!

Diye bağırılmışlar. Bunun üzerine Hoca bir avuç ceviz alıp bir çocuğa vermiş. Arkasından iki cevizi bir başkasına, birkaç avucu ötekine, beş altı taneyi berikine... Bazı çocuklara da hiç vermemiş. Çocuklar Hoca'ya itiraza başlamışlar.

- Bu nasıl taksim Hoca Efendi, haksızlık ettin!

Demişler. Hoca da:

- Çocuklar demiş, siz benden Allah taksimi istemediniz mi?... Allah

taksimi böyledir. O, dilediğine az, dilediğine çok verir, hiç vermediği de olur, herkes kısmetine boyun eğer!...

NOTLAR

Bu dijital PDF Şeklindeki masal kitabını indirenler
bu kurallarımızı kabul etmiş sayılırlar

Kurallarımız :

Bu masallar internet ortamındaki çeşitli sayfalardan alıntı yapılaraktan çeşitli yazarlara ait dÜnya klasiklerine girmiş ve 40 Yaş üzerindeki herkesin yaklaşık olarak ezbere bildikleri masallardır. ve nasıl bu masalları ezbere bilip çocuklarımıza veya Yeğenlerimize kardeşlerimize küçÜklerimize anlatırken herhangi bir yasal sorumluluğu sahip değilsek, ve serbest olarak, Her aile, çocuklarına bunu anlatıp, onlar da öğrenip kendi çocuklarına anlatabildikleri gibi, biz de bu masalları,İnternette de paylaŐıma sunuyoruz ki,tam olarak ezbere bilmeyenlere, bu PDF halinde derlenmiş yaklaşık, 10 veya 10 üzerindeki Masalı, cep telefonuna indirip, ve ondan, Akşamları yatmadan önce, çocuklarına bir masal okuyabilme kolaylığı getirmek için derledik bu kitap yazılı olarak basılamaz, basılıp dağıtılamaz, ve para ile satılamaz, veyahut paraya eş değer, başka bir karşılık üzeri dağıtılıp satılamaz, kar sağlayıcı amaç üzere kullanılamaz. EĞer bu kurallara uyulmadığında,böyle Kurallarımıza aykırı hareket edenler olursa, bu masalların ve kitapların yayım Hakkı elinde olan yazarlar, ve yayınevlerine karşı yasalar karşısında sorumlu olurlar.

BaŐaĐaçlı Raşit Tunca
Schrems, 10 Mart 2019

©Rasittuncakitapları